

עבודת אפי השופט
- תוכן הענין אלוהי -
עמר מס 14

חקירות עדים

חקירה נעדר:

החוקה היא לתקן כל תקנה של אי הסכמה.
הריב צריך לתקן את התקנה של שטות במתאוקר.
באין תקין הריב מנין או שאולר בחקירה הנעדר, והנחה
היא אמרה ~~שטות~~ שכל תקין שניק חוקר על האם השעיה במתאוקר.
במקום: עד ראיה אעבור שני, מספר 10 לא מה שחוקר.
אם שפוי אומר בחקירה נעדר רק לגי הערה - זה אומר שכל
כל שאר העדים לא חוקרים על קרוב לו.

ומה תורה בשל חוקרים עד בחקירה נעדר?
זה אומר שהסכמה ולא חלוקה על מתאוי החקירה הראשי.

גאולה שארה בפסוקה -
היא אנאש המשל סוף עמיה המור אמתה א עצמו
בחקירה שטות, ומניק הוא על השעיה קיימ חכה לתקן
נאשיח בחקירה נעדר?

אין גמיה בחק, אך הפסוקה תקנה:
פסד יבחוק:

המשל אנאש - כיהוש מתון, ענה לכן אמם עמיה, גוב מתקן
ומושע ק-3. בלוח מהעדות שהוא לנפ הייב ערג תקנה אמת
שפוקה נקדו וברוק לא חקר אומר בחקירה נעדר.
מקומו ראיו ותקנה - יש ערה (נתקרה ראשי + עדי)
וישא הנאש (נתקרה - בראשי).

במהם ענה אג יבחוק השעיה: אומר שטות של העור של
העדי, היא מתחילת, עדין אנאש אגלמ מני שהנאש לא
חקר בחקירה לגי חס אמתה נקדו.
במהם קבץ האם:

אם יש ערה יענה וחובה יש ערה א אנאש אגלמ הוא א נתקרה בחקירה נעדר.

ביהמ"ש אין אומר: זה מחוקקו של השפ"ס אצט"א הנאספ!
גטאפ מייט'ס + מען מקסימלי אצט"א החידה, והנאספ אט נתק
בתורה (נעדי) מחוקקו של השפ"ס אצט"א אט הנאספ.

האבר יצחק סניגה בפסיקה מאוחרת:

* נאספ כ' הלאה של יצחק אייז' א"ה י"ד מקום שמו עקב הנאספ
ע"ה ל' נתק בתורה נעדי, אומצ"א עצומה קצ"א ושנינו, נתק
ישות ונתק עקבותו בנעדי א"ה גרס"א נ"ט,
* וט כאשר - גרס"א אייז' עקב ונד משמח.

פסוק 401 נעדי

פס"א א"ל/ו -

פס"א א"ל/ו ס"ן א"ה פס"א יצחק כאשר:
עצ"א נתק"א א"ה נתק"א עקב שמו"א פ"ד פדק"א י"א.
התק"א הרה"ה שנה שה"א א"ה נתק"א א"ה הנאספ, ה"א א"ה הסני"ה אצ"א
בתורה הנאספ.
ביהמ"ש - ה"ש"ע א"ה הנאספ.

קצ"א י"ו - הנאספ א"ה - א"ה נתק"א א"ה י"ג א"ה ה"ש"ע א"ה

נתק"א:

נאספ בה"ז פס"א י"ג, א"ה אומצ"א הנאספ א"ה נתק"א א"ה עקב קנעדי,
א"ה התק"א א"ה אומצ"א התק"א שה"שנתק"א א"ה ה"כ"ה ה"א קצ"א קצ"א א"ה כ"א
ע"ה נתק"א ש"ע, ה"א א"ה נתק"א א"ה ה"ש"ע.
ה"ש"ע ש"ש א"ה ה"ש"ע א"ה נתק"א א"ה:
ע"ה ש"ע א"ה ה"ש"ע!
(ישת"א ש"ע א"ה נתק"א א"ה ש"ע, זה א"ה ק"א י"ג)

פס"א מאוחר י"ג

פס"א א"ה -

ע"ה ג"ה: ה"א כ"א מתק"א י"ג א"ה, ונאספ ה"ש"ע א"ה א"ה
נתק"א א"ה, א"ה נתק"א כ"א קנעדי, ה"א י"ג א"ה ה"ש"ע
נאספ א"ה ש"ע ק"א א"ה א"ה: כ"א הנאספ א"ה א"ה
ה"ש"ע א"ה?

במהלך העיון: הימנעו ע"פ התקנה מאתקור אל הנאש בתורה
 נקרא על כוסו אינם יוצר חזקה לפיה צדקו מהימנע ונכניע
 ואין בהכרח אהצדוף את עצמו של הנאש של קדיה לו נמור,
 על צדו אחרו ש הפזשה חשק מהימן על הפסל.
 * הערה הכח אלפר - מקטל את האב יצחק !!
 הכל מנחם הנסיקור !!!

בתקרים בהם מתרשם הפסל כי יקנה הטוב (פזעה טק שאלו
 מתק וקורה נקרא, קדמל ימל א אימס אכר משקל רב.
 טיולו בתקרים שבהם הנאש לא מתקר הקורה נקבות:
 - צדק גללה טו- עקד מצב הימנע קיומ הקורה נקרא,
 - או צדק העצר גללה בתקורה נקבות:
לו יימס אכר הפסל משקל!

מה קורה כאשר צד נסרה להתקרה בתקורה נקבות?

קדמל: קורבן אינם, מספרת הכל. בתקורה ונעצור ~~הפזעה~~
 אהצדף עקד ימל מסכר אהצדף בתקורה נקבות אחר שנתקרה דהנאש.
 פסד אלוהו אוביאן -

נקבץ הוים:

צדק אהבתין בין 2 מצבים בהם העד מסכר אהצדף בתקורה נקבות:
 א. אם הסיכור של העד אינו נעוור במעשה פזם פזין פזריק,
 אהצדמל: העד לו נכח אהצדף בתקורה נקבות, אנמאנן (אנאוימאן עייה אמל)
 ימל נאשר אינו קים אהצדף כי היריב הביטול אכר (אימא עייה, הינה אחר אלו אהצדף)
 מסתם טכר: תקורבו של העד ממק סולו אל נענה כלל בדמל
 אהצדמל צדק אהצדף ממל אהצדף.

2. כאשר הסיכור נקבץ ממעשה של היריב. (ולא פזם סוביקים! אלו אהצדף)

צדמל: היריב הפזיד אול, הקיט אול, אימ אלו וט.
 אהצדף קנה ימל אהצדף של העד בתקורה דהנאש - אהצדף
 דהנאש, כאילו הו צדק אהצדף בתקורה שטכר

מה קורה כאשר א נגזר / מתקור אלג הנצץ קמקובה נצ"מ.
מסיבה אולי קשה לראות א וזה א כצד שנקוד?

בנוסף: הורדן טונים נקודה במקרה כאשר אלוטו מתן תטא מתב בת.ד.
אין מקרה נצ"מ (אם קמה שלטו אהעיד, אא הפוזיטומה) מה קורה?
כפ"ד באש"י י' מק"י:

בהי"ש תוקצ-

העזר שנסקה בתקורה הטהא - א מתק!

מקרה הראוי: יקצץ ע' בדמ"ל בנסיון התיאור של כל מקרה ומקרה.

אם ה"א א חוצם אהעיד + תקורה טאטו נמתת.

אם ה"א א ימאה אהעיד טאלו טאטו עליה + ביהמ"ש יקדל אה מלוטו עזומה.

אם א אלו ה"א מקורה שנקד גל סיוור אולי קשה לראות + ביהמ"ש יציר אה מקרה.

סיכום

תקורה חוצרת:

בין הפין שהנחין את הפד, נשאי אהורו קשני ושאול אמו שאלו
שנעקו אהחתי גשורו או להשיג גשורו שמוע על יצין בתקורה הנעיה.
לומר - תקורה חוצרת נט לא שיכור של התקורה הנשאי!
אי אפשר אלו שאלו שכתע אלו קושאי.

אי אפשר אלו שאלו שלט מפרהור אמנה שמוע קושאי!
אם תמיד תוקרוב תקורה חוצרת.

#

צריך לתקור בתקורה חוצרת נשאי יש סמיכה בקדוה של הפד
בתקורה הנקדו אמונה מה שאמר בתקורה הנשאי.

בן-אם - עק בתקורה הנשאי אמר שהטו לא לנכ סיפה יש תקוד אשש
בתקורה החוצרת - היא אמרה אסבור שהקשוקע קיד יתן.
בחוצרת - מי שניחן אולם צריך אהחור מיוע יש סגרה בין מה
שמוע קושאי אמונה מה שמוע קושאי.

צריך אמוע על סגרה בקדוה של הפד!

מאפיינים של התקורה החוצרת:

- בקוד כמו תקורה נשאי.
- אם אין תקורה נשאי אין חוצרת.

ניתן לתקור בתקורה שמוע אהכבה של עק כ"ע צוין"
עק בתקורה חוצרת.

נשאי הפד נשנה אם הפדו שלו אהקורה הנעיה.
לומר - קושאי הטו אמר שהטו לא נכ, אוק):
בתקורה הנעיה נטו לנכ אמר נטו כעק.

בתקורה החוצרת - תוקרוב אמ הפד בתקורה נעיה!
עקד קפסד כחון נ טי.

תוכן ענינים:

לפני הקדמו של עץ קדיהטש, און מנחה שהצד שמאל אעץ יפגש
עמו וישתח אמו אנכי עזומא.

לרקוד - רענן זכרון ממסתנים שהעץ כמא.

בזמא: אם עץ נתקד דמשכרה, קהכנה אעזומא אלא או אקרוא
אמ עזומא מהמשכרה.

הפסוקה אומכא:

למקודר קנור אלא לבוקה!

כמו כן, ראיון של מם עזים יתד אלו ערית צמח בינה,

נו הנדבה אסורה שיכולה להרויז את משקל העזויא.

אסור להקרא עזויא של עזים אמריא!

מהשומר - לה נקב ארעא אמזכרון אנכי מסמכא שנתעידאיו.

און אפטר אהראו לקונכא אינוס, עזויא של אגשיא אמריא.

עוד שיטה נאמ צפוי אעמוד זמשכ קאן שימוש הויכ משכ.

דומא: כאוק, שמעון ולי - עדי געז, כוא מנעיא ביתד

אסור להא אשגא באומא מקוז וקוראיה אמ העזויא ונהעז יוצא

מהמשכד - אסור!

* אמיד לקודק האם העזים של הנדב שבעד אל נפגש לפני כן

וישבו ביתד. אם מקיף שכן - שירש בבוכתו.

* אסור "א/א" עז - העז צרין אהעז דשכרה הפסוק שאל.

האם מותר אהטן עזים בין העזויא שלה, האם קיימא הפסוק?

פסוק קראו:

שמע שדירעז עזת לביעה, הלא העזיה לפני התקוה העדיה

קיהטל הפסוק אמ הדון וחודש אלאו אמור מה מ'י'.

הואקע דקס אשול כמה שולא (אפני שהסעור שטול) (יש לקנה רשע)

דשאלו תוססור עלו עוקדמ געשט שהא אל צינים אמשא

הסנאו געז שהא מעוככ לפני שהא ועדיה,

מסדך שהשכריה קראו אה אמערה לפני וקתמאן אבסור פדזומ

שלי קדיהטש דמשכרה ויהטן שהא שדערש.

קסופו של קקר הרשיע אומא.

7

אבל הסגור שיש אלוואאג הת קיאוה אה העדה
 או לתואוון איים למקל א העדה - מקל אכסי.
 העיון העך - סיון איסור על העך עקס (טאיוון עקס) של העך
 שומו איצק עזר, עדי אכסן כסאוו. סח חומר העיון
 כמות סיון אהקוע סא נוקסה, שכונתו של קא קין אט יוכ א"סיון"
 עך מקש העסקה שמה העלך העדה.
 העדה עך העטה בחיטון או עקסין, העסקה שמה העלך
 עזמו, אורעך חיהה עכה ממקל העדה העלך.
 אולס, סיון אהקל סח העלך העדה שטמונו העלך העדה,
 אינך העלך סח העלך אכסי.

פס"ד ב"י:

עדה שיהיה עך אטמונה טעויות והתאונות א אינך.
 מקודר העדה חו עדה.
 העמותה - העלך סח העלך.
 סח העלך העדה - אולה תוכן אינך העדה ע" סס ערמי.
 שטמנה אס העלך אהקל סח העלך העדה העלך.
 העלך - עכה סח העלך!

שיעור נ"ס 15.

6.12.10

אקווריסט - גילוי פתוח: גילוי וסלן
מקורה נקרא - אופר אלווה מנוני

המשך...

"עצמון":

* גב בעלוי נגד האנטי.

* מיתו עק עין?

המסגרת עצמה גלה צינור לצד שרוא או להצד.

לפנימא: עק רביעה שמסר אימרה במשלה, עולה לפונן הפקיד וסלן
את המומרה שלו, זמשל אשה מוכה.

- בינע שם מטרה - נמן להכניז עליו "עצמון".

- עק עין הוא א קוונד נק מו שסוגר את הניסוח שלו,

אלא נק אפ הוא מלה עוונת!

המשפט הנ"ל:

ס 179 אמס"פ -

שם מוסדו הסניף של עק עין.

המשפט הבא צ"ל:

אין ס סכ"פ, מסיק ממהס"פ המשפט האנטי,

אם הוא סמו עקמו את מה שאר ברצונה.

מה מקרה כשיש עק עין:

בהינע ימך אמור את העק דמורה נקרא במקום בראשית.

די שפדיון ע' סמרה בין עקמ משלה עקמ קנינה פ.

לכניז ע' עק כעס עין.

בתורה המוצר נמן להכניז ע' עק כעס עין אם הוא התלה

כאין נק קנינה

כיצד מבינים א' עק עין?

א. בשל המושג -

אם ישם סמרה בין הפדיון המוקדם (בצורה אצמ המשלה),

נקוד אמת את זכרוע של העק.

ב. בשל השני -

אם העק עין אמת ע' הפדיון שלו, מביא את באימרה מור שלו אבהל

כחסים אקדמיים להכרזה עליו כעצ עזין.
 ביהמ"ש מופת אפיסקופאלי הכאונסיו - בהודעה החורף שלו, ~~המכתב~~ שמש
 סוגר את העמוד שלו קהילה,
 בהודעה מתקבל ככא"ה אומרת הרשום בה קאדו,
 ואלו פס"ה אומרת מוכנה.

2. בשל השליש -

קהילה נמו אופנות אבד בעק ~~אבד~~. אהיה.

3. בשל הנדוץ -

ביהמ"ש מוכיח על העד כעצ עזין - אהיה איה קנדיה.

"האמת כהן":

אשר אקבע על עז שמועד עזין זמ "בתיבה אזהרה".

הכלל האוסר עבוד מפי השמועה וחרכיו:

א) זה התישור האמצעי והפליא, הכללים שציינתי אינם כשירים אלא כאומר אמת. מקורם באחד הכללים הקיימים ביותר בימינו בארץ.

הכלל הנה לא צריך לעיון בקפד, אולם היתר והיקף של מציאות קפסוקה. על אף שהכלל מסר בקפד, טאל הפקודה נובעו הנהוג חתום תקוקים אלא הקיסים.

היתרם מאוסים אריותם שנתפסו ~~למקרה~~ בהלכה הפסוקה.

משמרו הכלל:

הכלל הוא - שיש מעד ע/ע עובדו בקה"ש שהוא קול במושו שלו אין הוא ראש אמור קצות עובדו שנתאסו במושו של אחר אשר ארצו מפי השמועה.

כאשר עק קול אר התיק במושו שלו הוא נקרא - "עצ מקור" ואלו הוא שנת ארצו.

עקו מפי השמועה ימלא היות:

א. כחב.

ב. קצו.

ג. קה"ש וכו'.

מהם האמצעים בקיס הכלל, האוסר עבוד מפי השמועה:

1. האדם העובד אלא:

על מפי השמועה אינו יכול לעד ולקצו על אמתות מן הדברים במקרים האלה אלא אין ידועה אשה אז תחם של הדברים אלה. מקורם שכן - גרירה נקרא הוא מפתחיו של (אוס), בד כי צרכה מאלים דברים אדם שלו נתן אלוה בראשית. מקצותם מהיותה אלא - קצו מפי השמועה, אפסר אדם את המהות שלו כמי שמת אר האימרה ואין בן נבי אשיון על דבר מהותו של מי אחר אר האימרה!

2. אדם שני -

באלו האמה, ככל שהקצו עובדו יגר מקורו, הפסוקים האנושיים משפיעים על אמה אימרה.

3. אגף שלישי -

נאוף בכך שאין לקנות יבנה אהושא ישנונה מהעץ שקח את החיץ -
באושא שלו, סאלא תוא יוא אהושא מהתקור השני.
אין סימני אמה.

למה הניחוהו סומרים קיסים בסילא הלא?

1. יש למ אלא כו"ה משקל וכן יתע אכ"ה כנסות משקל נמוך.
2. הלא שויסו אה העדות מפי השמועה מוע מקנהל אהל מיע לאונס ומוסר הצדק נפלע
בען שלא מקדלים אה העדות - מונעים אה גילוי האמת.
3. העדות מפי השמועה אינה מהימנה כי תוא אלא קח במושיו - הקדר לא מדויק.
יבא אהזר שנקודת מפי השמועה אהיה יותר מהימנה להעדות א העקוב!
דקוחא: אד א-ה ראו אאונג צרכים. אן מהניא א-ה אה מספר הרישו
א-ה התידי שיבא אהעוד כי תוא "עצמ מקור". ה תוא עה שרשא - עדות מפי השמועה
אא א-ה לא צוכר! נה אאיכוו אהעוד כי תוא עדה מפי השמוע כי התריאו או
אה המספר!

גמול: האיסור ואכילתו:

האיסור על צדק מפי השמיעה, מתייחס על אמירתו לית הדקרים! (השגח)
להקפד מחציתו לעצב אמירת הדקרים אסור,
וצדק בתנאי שצדק אמירת הדקרים יהיו ראונטיג.
לומר, אחיד יש צורך אלאו מה אונתנו כנציג להנכיח קאמנצוג
אורה צדק מפני שכלית ההוכחה היא צדק שקודקט את יישוחו
של הכלל (נפוס) צדק מפי השמיעה.

אם תכלית של צדק מפי השמיעה היא להנכיח את אמירתו אונתו →
יחול האיסור.

אומר זאת, אם תכלית של הצדק היא להנכיח את צדק אמירתו
הדקרים, ואלמירה לועטיג לעיניו →
לא יחול הכלל האוסר את הצדק מפי השמיעה.

קומט:

אישה מוכה, מסכנה אשכנה שלה שבעה איים והרב טומס.
רובים אהציד את השכנה. (יש חרץ קורבן אאלימות - בהמשך...)
הצדק מקור - "אישה מוכה", אבל היא לא יצאה אהציד.
אפני שאומרים שהשכנה היא "צדק מפי השמיעה" - יש אקדוק
את אמירתו את הדקרים:
(אקדוק את יש ערכה אומר!)

- אקדוק את באמת נדעל הנה סומה ואייז עלייה ← הצדק לא תקיחה.
- אבל, אם תכלית ההוכחה היא לא אמירתו אונת הדקרים אלא
עצמי האמירה שהאישה אמרה אשכנה שלה ← זה מותר ← הצדק תקיחה.
הכלל האוסר "צדק מפי השמיעה", אלא יחול טון!
יש צורך בצדק של השכנה ע"פ שמוצק את הווייג בתוק!
בטיודק בענה שהאישה הומרה אפרץ סוצר שדקל אלוהי אונת
הנכנים אורה "צדק עויני" וקנוסל יש את הצדק של השכנה!
כינהש אומר - באמת האישה הומרה אשכנה משחו, זה איצוק!

קומט 2:

אמירה קטנה (שהיא נספוג וכסער - שבהנכים מעצליים בה ויש לה
סימנים על ניק).

רוצים להעיד את המורה.

השאלה היא מהי תכלית ההוכחה:

* את תכלית ההוכחה ניתן לראות ממשק התקדים-שההוכחה בטוחה
המעלון בה-טעם לא יכולה להעיד.

* אולי אולי התכלית היא תוספת האמירה שהתמיכה בעתה טיפית
היא יכולה להעיד!

המשק!

המורה היא "עדות מקור". (כאשר במושייה את התקלול).

היא נאמרה את ה**תקלול** - תוספת במושייה.

תקלול - אענין והתקלול, המורה לא יכולה להעיד.

קטמא 3.

בתורה ש ניצב קב לה. התקלול חזין גרבה אנמן את הטקסט שקפניו

התקלול סופרה על האינוח.

נכון, היא עד מפי השמועה אולי חזין אפשר להעיד אולי אעצא

אומרת הדקדוק ואת יורה'ש יקרא את העדות.

אי התקלול לתקלול של עזרת מפי השמועה:

במישור הפלול:

ההלכה היא - את עזרת מפי השמועה התקלול בהשכחה, או אולי התקלול -

הוא נכרה לשמש כראייה, אולם משקל ההוכחה יקלץ את התקלול

עם הנסיבות ויתר הכאילו.

(טוב אולי עזרת התקלול בהיסט דעג או דעג - לא עזרה 56, קיב'ש צרני להתעלל).

עדין קיב'ש אוקח בתקון כ' אין עזרה אומת, אומת הסויה כעג

תקלה את התקלול שינתה זה יהיה נמוך.

אי התנגדות לקבילותה של עדות מפי השמועה:

במישור האזרחי: ע"א 269/82 הילמן נ' כרמי קבע כלל לפיו, פסילתה של עדות מפי השמועה, מצריכה התנגדות מצד היריב. בשעה שהיריב לא התנגד, הרי שהראיה כשרה. כלל זה עבר שינויים בעקבות המגה של שינוי מכלל הקבילות לכללי משקל, המחוקק נוגס באותם כללים וזה יבוא לידי ביטוי בחריגים לכלל.

כלל: איסור עדות מפי השמועה.

חריגים: אשר מכשירים את העדות בלבד ולא את משקלה והם מתחלקים לשתי קטגוריות:

חריגים מכוח חוק:

המכנה המשותף לסעיפים 9+10 לפק"ר הוא שמדובר באמרות ספונטניות שנאמרו בד"כ בסמוך לקרות האירוע הנדון במשפט וחזקה היא שמי שאמר אותן, אמר אמת.

ס' 10 לפק"ר: אמרה של קורבן אלימות (חל במישור הפלילי והאזרחי):

"עדות על אמרה שאמר אדם שנעשה בו, לפי הטענה, מעשה אלימות, והאמרה נוגעת לאותו מעשה או לנסיבות-לואי שלו, תהא קבילה אף אם האדם שאמר אותה אינו נוכח כעד ואף אין להביאו למשפט משום שהוא נפטר או תשוש או חולה או נעדר מן הארץ, ובלבד שנתקיימה באותה אמרה אחת מאלה:

- (1) היא נאמרה בשעת מעשה האלימות, או בסמוך לאחריו, או לאחר שהיתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו;
- (2) היא נוגעת למעשה האלימות לפי סדר האירועים עד כדי היותה חוליה בשלשלת הנסיבות הקשורות במישורין לביצוע העבירה;
- (3) היא נאמרה בשעה שהוא היה גוסס, או האמין שהוא גוסס, בעקבו של מעשה האלימות."

דוגמא: ראובן דוקר את דינה ודינה נמלטת לבית שכנתה, ציפי. דינה מספרת לציפי שבעלה ראובן דקר אותה והיא כן מגיעה פצועה. לאחר חצי שעה דינה מתה.

ציפי הינה עדות מפי השמועה לעניין אמיתות הדברים ואין ערובה לאמת. אולם, למקרה זה ישנו חריג אשר קובע בס' 10 לפק"ר- דינה היא קורבן של מעשה אלימות ומיד לאחר קרות האירוע היא ניגשת לשכנתה ציפי, הסעיף

דיני ראיות

ד"ר גיא בן דוד

מכשיר את אמרת קורבן מעשה האלימות (-דינה) שאמרה לציפי, לאמיתות תוכן הדברים. דהיינו, אם ציפי תעיד על כך בביהמ"ש עדותה מפי השמועה כשרה!

אותה אמרה של ציפי, הינה אמרה שמתקבלת כראיה לאמיתות תוכנה, עומדת בפני עצמה והיא מצטברת לכל ראיה אחרת. יש לציין כי הסעיף מכשיר את הקבילות של האמרה אך לא את משקלה ותיתכן ראיה אחת שסותרת אותה.

ס' זה חל בין אם דינה, הקורבן תעיד ובין אם לאו. במידה ודינה תעיד למעשה יש שתי עדויות קבילות- העדות של דינה שהינה עדת מקור ועדותה של ציפי שהינה עדות מפי השמועה אך הוכשרה ע"י ס' 10 לפק"ר. במידה ודינה לא נמצאת נותרת עדות יחידה של ציפי אך היא עדיין קבילה והיא מחליפה לכאורה את עדותו של הקורבן.

הרציונאליים לחריג זה הם:

1. ההנחה היא שקורבן אלימות אינו משקר בנוגע לאמרה המתייחסת לנסיבות האלימות ולכן הוא מהימן, זוהי הערובה למהימנותו.
2. נעוץ בתקנת הציבור המצדיקה ומחייבת שמירה על כל שריד הוכחה שבנסיבות העניין, אין מקום לחשוד בו שהוא כוזב.

התנאים להכשרת אמרה לפי ס' 10 לפק"ר:

עדות על אמרה שנאמרה מחוץ לכותלי ביהמ"ש תהיה קבילה אף אם נבצר מאמרה להתייצב בביהמ"ש **בהתקיים**

התנאים הבאים במצטב:**תנאי ראשון: מדובר באמרה של קורבן מעשה אלימות-**

אלימות= כל מעשה שיש בו הפעלה של כוח פיזי.

בפס"ד רחמימוב, שם דובר על עובד זר רומני שמס' אנשים תקפו אותו לשם גניבה. נטען כי הוא לא קורבן מעשה אלימות. השופט חשין קבע כי גם בשעה שמבקשים מקורבן להרים את ידיו מדובר במעשה אלימות אפילו אם לא מדובר במקרה אלימות טהור.

תנאי שני: האמרה מתייחסת במישרין למעשה או לנסיבות הלוואי שלו-

חריג בסי' 10 לפק"ר חל רק על מה שנוגע למעשה האלימות ועל כל מיני נסיבות שקשורות למעשה (לדוג: אומרת כי בניה נכחו באירוע האלימות).

לדוג: אם דינה מעבר למעשה האלימות מספרת לציפי עוד מסי' דברים לגבי ראובן, הדברים האחרים שאינם קשורים למעשה האלימות לא יהיה כשרים כאמרה בבימ"ש.

תנאי שלישי: האמה קבילה אם אומרה מעיד ואף אם אינו מעיד כאשר נבצר ממנו להתייצב בביהמ"ש ולמסור**עדות משום שהוא (תשוש) חולה) עזב את הארץ (אנפטר)**

תנאי זה בא לומר שהאמרה של השומע קבילה גם אם הקורבן עצמו מעיד וגם אם לאו. יש צורך שההיעדרות של הקורבן תהיה רק בשל הנסיבות.

תנאי רביעי: אם מתקיימת אחת מהחלופות הבאות (מספיק התקיימות של רק אחת מהחלופות):

(1) "היא נאמרה בשעת מעשה האלימות, או בסמוך לאחריו, או לאחר שהיתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו" - המחוקק עומד על קרבת זמן מכיוון שזה מוכיח על אמיתות האמרה.

מה הכוונה "בסמוך לאחריו" או "הזדמנות ראשונה"?

ע"פ 3737/91 חיר - העדות הישירה הייתה של הקורבן ונמצאו חינוקים לעדות הקורבן לגבי זהות הנאשם והוא השמיע דברים אלו בפני עד ושני שוטרים. אמרה זו מתפרשת לפי הנסיבות, היא איננה מתייחסת רק למניין של דקות אלא יכולה לחפוף גם משך זמן ארוך יותר.

מס'ד אמקייס - קובע כי הזדמנות ראשונה יכולה להתרחש זמן קצר לאחר האירוע ויכולה להתקיים גם שעות ארוכות לאחריו.

מס'ד אלמסי חיר - הדגישה כי האמרה חייבת להיות ספונטנית ולא פרי של חקירה, דרישה או השתדלות אולם, אם האמרה באה כתגובה על שאלה סתמית ("מה קרה", "מי דקר אותך") והקורבן מספר, אין בכך כדי לשלול את אופיה הספונטני של האמרה.

כאשר האמרה ספונטית אין זמן לעבד את האמרה ולהוסיף עליה דברים אחרים.

מס'ד אמקייס - ביהמ"ש מקבל את האמרה של קורבן האלימות, צעיר בן 24 שהצית את בת זוגו, וקובע כי יש לקבל את האמרות שלה הגם שהם נתנו כמה שעות לאחר קורת האירוע וגם אז הן נכנסות לגדר "בסמוך לאחריו". ביהמ"ש העליון זיכה את אמקייס כי היה שוני בגרסאות של הקורבן שלאחריו היא מתה ועל אף עדים נוספים מפי השמועה, האמרה של הקורבן עצמו היתה בסתירה.

מס'ד עמוסי - קורבן אינוס שהייתה מאושפזת בבית חולי נפש, וזרקו אותה בצד הדרך. חוליה הראשונה שראו אותה הם השוטרים, החוליה השנייה הינה האחיות בבית החולי, החוליה השלישית הינה הרופאה שהקורבן סמכה עליה ורק לה סיפרה את מעשה האלימות.

ביהמ"ש המחוזי מכשיר את עדותה של הרופאה לפי ס' 10 לפק"ר.

ביהמ"ש העליון קובע כי החריג אינו מתקיים שכן הרופאה היא הזדמנות שלישית והיו שתי חוליות נוספות שיכלה לספר להן על האינוס והיא לא עשתה זאת, למעשה לא מדובר באמרה שסמוכה לאירוע או בהזדמנות הראשונה. לדעת המרצה, יש לציין כי ההזדמנות הראשונה אמורה להיות בנסיבות העניין ויש לזכור כי מדובר בקורבן חולה נפש, כנראה שביהמ"ש לא רצה לפתוח פתח רחב לחריג ואילו הרופאה הייתה העדות היחידה ייתכן שביהמ"ש היה פועל אחרת.

הפסיקה לא קבעה מבחן זמן נוקשה לעניין "בסמוך לאחריו", "הזדמנות ראשונה" - ייתכן בסמוך לאירוע מבחינת הזמן, מס'דקות לאחר האירוע וייתכן גם לאחר מס' שעות.

דוגמא: דינה קורבן מעשה האלימות נדקרה והיא הייתה בתרדמת למשך יומיים, לאחר שהתעוררה היא מספרת לשכנה על מעשה האלימות, עדיין מדובר ב"הזדמנות ראשונה".

(2) "היא נוגעת למעשה האלימות לפי סדר האירועים עד כדי היותה חוליה בשלשלת הנסיבות הקשורות

במישרין לביצוע העבירה" - למרות שמבחינה לשונית אין דרישה מפורשת לסמיכות דברים הפסיקה דורשת סמיכות זו וגם קשר ענייני בין האמרה למעשה.

טעם זה נעוץ באופי של האמרה כחלק בלתי נפרד ממסכת האירוע, היותה כזו (חוליה מאותה שרשרת) הדבר הופך אותה לעובדה בבסיס הערובה לאמיתותה.

לדוג: מקרה שבו דינה מתקשה לציפי והיא מספרת לה שהם הולכים לחגוג את יום הנישואים ביער בן שמן עוד שעתיים. לאחר יום, מגלים את גופתה ביער בן שמן.

האמרה של דינה לציפי, מדובר בעדות מפי השמועה אבל ס' 10 (2) לפק"ר מכשיר אותה שכן היא נוגעת למעשה האלימות לפי סדר האירועים והיא מהווה חוליה בשלשלת הנסיבות. חוליה ראשונה בנסיבות- מתקשרת ואומרת לה שהם הולכים ליער בן שמן. חולה שנייה בנסיבות- הימצאות גופתה של דינה.

אמרתה של ציפי קבילה לאמיתות התוכן וביהמ"ש יכול למצוא ממצא עובדתי לאמרה ולקבוע על סמך העדות של ציפי שדינה וראובן היו ביער בן שמן. יש לציין כי ביהמ"ש לא יכול לקבוע שראובן דקר אותה אלא רק שהם נסעו ליער בן שמן.

מס"ד בתק"ן בימ"ש בולקין הורשע ברצח של ידידתו שגופתה נמצאה בחולות דרומית לעכו. הוא נידון למאסר עולם ובימ"ש מחוזי מרשיע אותו ובימ"ש עליון זיכה אותו. בין יתר העדים, היו שני עדים שהעידו על המבוכה והפחד מפני הנאשם ערב היעלמותה. ביהמ"ש לא הכיר אמרה זו לפי ס' 10 (2) לפק"ר.

בולקין שלח אותה לגבות כספים ממישהו שהיה חייב והיא חזרה מהגבייה בידיים ריקות ואמרה זאת לעדים. ביהמ"ש קבע כי מהעובדה שהיא חוששת מבולקין לא ניתן לקבוע שהוא זה שרצח אותה וקבע כי האמרה אינה קשורה טרנסאקציה למקרה, לא ניתן לקבוע ממצא עובדתי לאמרה. ביהמ"ש העליון, השופט לנדוי קבע כי אם העדים היו מעידים כי הנאשם הזמין אותה לנסיעה לעכו, ברור שזו הייתה אמרה קבילה להרשעתו.

מס"ד יעקובוביץ מדובר באב ובן והם הורשעו ברצח של קורבן שהיה חלפן כספים. הקורבן מסר לקרוביו, סמוך לפני שנפרד מהם באותו יום שנעלם כי הוא יוצא לפגישה עם יעקובוביץ ע"מ לקבל כספים. גופתו נתגלתה לאחר 4 ימים בתא מטען של מכוניתו.

ההגנה טענה כי האמרות שאמר לעדים אינן קבילות שכן מדובר באמרות מפי השמועה. ביהמ"ש מכשיר את האמרות לפי ס' 10 (2) לפק"ר וקבע כי הדברים שנאמרו לבני משפחתו עונים על הדרישות בס"ק (2)- "דרישת המנעד"- מתקיימת, מדובר אמרות שנאמרו בין הימצאותו של המנוח ליבן העלמותו. "דרישת נגיעת לאירוע"- מתקיימת, מדובר באמרות שהבהירו לאין היו מיועדות פניו ומהי תכלית הליכתו לאותו מקום.

מס"ד הרשתיק הורשע בבימ"ש מחוזי ברצח של לוכד הנחשים, יעקב סלע. יעקב סלע עלה על העובדה שהרשתיק זייף לו שיקים והקורבן דרש שיחזיר לו את הכסף. הרשתיק וקרליק שכנעו את יעקב לנסוע איתם לחיפה, קרקליק ירה 3 יריות בגבו של הקורבן והרשתיק ירה ירייה אחת בראשו.

באותו יום, יעקב דיבר עם תלמיד צעיר, טל טלמון, אשר לכד נחש ודיבר עם יעקב בכדי שיקח את הנחש. יעקב אמר לו כי הוא לא יכול לבוא שכן הוא בנסיעה לחיפה לגבות כספים עם הרשתיק. בדרך לחיפה הם עצרו בכפר ויתקין בדירתו של ידידה, הידידה ראתה את הרכב ודמותו של הרשתיק ברכב. ביהמ"ש הסיק מעדויות מפי השמועה ממצאים עובדתיים שסותרים את טענת אליבי של הרשתיק שכן הידידה ראתה את הרשתיק ברכב וכן אמרתו של התלמיד טל שמסר כי יעקב נסע ביחד עם הרשתיק.

דיני ראיות

ד"ר גיא בן דוד

(3) "היא נאמרה בשעה שהוא היה גוסס, או האמין שהוא גוסס, בעקבו של מעשה האלימות- אמרת "שכיב מרע".

בסעיף זה יש שני תנאים:

➤ נאמרה ע"י קורבן מעשה אלימות שהיה גוסס או שהוא האמין שהוא גוסס.

➤ מצב דברים זה נגרם עקב מעשה האלימות שהוא היה קורבן בו.

לא די בכך שהוא היה קורבן אלימות אלא יש צורך שהוא יהיה גוסס או יאמין שהוא גוסס.

הטעם שבסעיף נעוץ בהלכה כי גוסס הרואה עצמו ניצב בפני בוראו, לא יעזז לשקר. כאשר אדם נתון בסכנת חיים בשל מעשה אלימות שנעשה בו, דעתו אינה נתונה להעליל עלילות על מי שלא עשה לו דבר אלא הוא מבקש לספר את האמת ולגלות מי פגע בו.

פס"ד אמקייס- שופט לנדוי קובע כי "גוסס" הוא מי שנמצא ברגעיו האחרונים של החיים ואפסה התקווה שימשיך לחיות.

חריגים מכוח פסיקה:

הרשימה של החריגים הפסיקטיים הינה רשימה פתוחה ובכל עת ניתן להוסיף חריג.

שיעור מס 71.

המשך...

הכלל האוסר צדף מפי השמיעה:

הרעיון

1. קבוצים בהסיוקה:

* רה גססא

* מתוך נכסיהם

2. קבוצים כחוק:

* ע 9 - אמנה עק

* ע 10 - תוקפו אלימות.

ע 10(3) - אמירה "שכיב מעץ":

פס"ד ארזי:

אצור. הואשם בהוצח, הי"ג צדה שנתנה בתקופ ושמעה

שהנרצח צעק - "ראג ראויג צמכא צמכא"

ע 10(3) - הכשיר אמרה זאת עקב כך שזמורה ע" ארזא 2008

פס"ד מוכני:

תוקפו צדקי מוסאמי שצבר להבטל ותיקו מוכני יורה קו

בהואשם און שהטו יורה קו מכיוון שהטו ^{בא} אלו ע" ארזא 2008

והטו און אבינה צמחיה.

למחר שאמו תרדן שמה, יתיץ צדק ארזא, צכר שהטו יורה

מהמשאג און ירו קו.

ביהמ"ש מחשיב את הטענה של העדים (אמורה שפה "נפוי

השמיעה" כי היא לא ראו מי יורה קו) כטענה קטומה של ארזא 2008,

ותא לא צסוק אפלא אנשוא תפיא מפעץ, ואלק מנשיוא את

העדות הזאת. (ארזא גסס און מוסב שהטו גוסס).

כאשר אמנה גסס (עשה) בהקדמה לתקרה ו/וצרישה - (קע"ב און בהכ"ב)

צמכא צמכא

נתקצו קפס"ז אמתיים ג"ס בל"א שבהא אוקס"א ס"א
המשקל של העמוד.

העמוד:

- א. האמה ג"ש בזמן אמתיה או קמת אמתיה.
- ב. האמה ג"ש באמתיה ותקש בשלמה.
- ג. בחזקת האפשר האמתיה ג"ה סב"ס נ"ג בל"א הז"ר
וקינחמו, ולא המשקה לשלמה מנחמת.
- ד. בל"א אמתיה משקל ג"ה, כל מה שהנפ"ע אמתיה
נ"ה אמתיה בדיקת באמת נסח.

אמתיה נ"ג / הכשר אמתיה ע"י כל אמת מהאופ"ה ב"ס 10,
אבל ג"ש - אמתיה אמתיה אמתיה ע"י כל האפשרות!

הפס"ד אמתיה:

נאש"ה שהצ"ה אמתיה אמתיה, סיימה אמתיה, שפר עליה בע"ז והצ"ה אמתיה.
אמתיה ב"ע"ץ המעשה ה"טו (נ"א"ט) אמתיה וכת"ה אמתיה מההצ"ה נ"טו
סו"ה ת"ה וז"ה אמתיה נ"טו (נ"א"ט) אמתיה ש"ה אמתיה
ת"ה אמתיה ת"ה אמתיה וכ"ה אמתיה 3 אמתיה אמתיה.
אמתיה אמתיה ב"ס 10 נ"ג אמתיה אמתיה?
אמתיה אמתיה ב"ס 10: אמתיה אמתיה ב"ס נ"ה והצ"ה של השכ"ה ת"ה.
אמתיה אמתיה ב"ס 10: נ"טו אמתיה אמתיה ^{ב"ס} אמתיה המעשה - ת"ה.
אמתיה אמתיה ב"ס 10: אמתיה אמתיה (שה"ט) ג"ס - אמתיה ת"ה.
אמתיה אמתיה ה"טו אמתיה אמתיה - אמתיה אמתיה של השכ"ה ת"ה!
אמתיה:

השכ"ה אמתיה אמתיה של השכ"ה אמתיה כל האמתיה - אמתיה
אמתיה.

הוא נדרש מוספר האיג' א' ס' או שטאן נ'אן אהרש

א' ס' אמה לפי השמיעה שתרשדה ע' ס' ?

יש פ'ר' בין הו'כ'יקה אפר'ק'קה:

מ'ה'מ'ה' ה'ש'ה' ל' ק'ו'ל' - נ'אן אהרש אר'פ' א' ס' ע'ד'ו' ש'ח'ל'ה

ע' ס' א' א'פ'ק'ר' א'ל'א' מ'וס'פ'ר' ר'א'י'ג' (ה'ה' א'א' ד'ור'ש' מ'וס'פ'ר' ר'א'י'ג')

ה'פ'ס'ד' א'ה'ר'ו'ן :

ה'ש'פ'ט' ד'ונ'ך' מ'צ'י'נ' - א'י'ן צ'ונ'ך' ה'מ'וס'פ'ר' ר'א'י'ג' מ'ש'ח' ש'ק'ס'י'א'צ'י'ו'ה

ש'ק'ס' ס' ה'ה'נ'ת'ה' ה'א' ש'ה'א'ר'פ' א'ט'נ'י'ש'ק'ר'! א'מ'ת'ו'ר' ס'פ'ו'נ'צ'י'ו'ה

ה'פ'ס'ד' ס'מ'י' כ'ה'ן :

ה'ש'פ'ט' א'י'ן - א'י'ן צ'ונ'ך' ה'מ'וס'פ'ר' ר'א'י'ג' .

ק'פ'כ'י'ק'ה - א'י'ן ש'ח' ה'ר'ש'ע'ה' ז'מ'ש'ט' ה'י'ש'ט'א'ן' א' ס'מ'ך' ע'ד'ו'ה' י'ח'י'ד'ה'

ש'ה'ח'ל'ה' ד'ונ'ך' ע' ס' .

מ'ה'ס'י'ק'ה' ש'מ'י'ד' ה'י'ו' ע'ד'ו'ה' נ'ס'פ'ת' ש'ח'י'ת'ק'ו' א'ל' ה'ע'ד'ו'ה' מ'פ'י' ה'ש'מ'יע'ה'

א'ל' ה'ח'ו'ת'ק'ו'י'ש' א'ח'י'ד' מ'ש'פ'י' + ר'א'י'ו'ג' נ'ס'פ'ו' , ש'ח'י'ת'ק'ו' א'ל' ה'ע'ד'ו'ה' מ'פ'י' ה'ש'מ'יע'ה'

ע'ד'י'ן א'י'ן מ'ת'ק'ה' ש'מ'ק'ו'ס' ע'ס' ע'ד'ו'ה' י'ח'י'ד'ה' א'ל'ו' ר'א'י'ו'ג' ס'מ'ח'ו'ה' .

2

ע"פ"ק - אמת

ההוראה ב"ע 9 מכירה ראיה לאמיתות הנכח, אמרה שטומרה
ע"פ אמת כלשהו מחוץ לדה"ש, סמוך לפני התחשתי של מעשה
העבודה או הצגת התכונות או הסמך אמיתי,
ובאחד, שהאמרה הנכונה אמרה בעצמה ושהאמת (מיאמר
את האמרה) הינו הטו + עד דמשט.
מקור בעד ניכח. ולא בקורבן בעצמה.

כאשר מקור בקורבן והוא עומד אמת + הטו לפי ישקר
כאן מקור בעד אמיתי + נהתייה קדחה אמיתות אמת
העצם לפי : אמירה שטומרה בספונטיות מפי של אדם אנוכי
התחשתי של איחוד מנחם (ועצמה נחשקת אמיתות מנחם)
אין גשמה בקר שהיא שקרית כי בניסוח טול העצם נחשקת
שטומרה הספונטית מכאן נחשקת אמת שהיא היא באמת
נחשקת אין סיבה שלא לקחה כראיה לאמיתות אמת.

רמ"א: אשה רואה שמהו פולחן, מתקשרת למסכה ומספרת את
פרטי הנקבה - אלוהה שחורה, מתפללת בקומה א"ל נראה אי קורא. או עמ"פ
ולא מספרת מוסרת את פרטיה. יש יומנאי שבוטת הכל.
ע"פ 9 - יש עצמת של היומנאי זוהי עצמת מפי השמועה.
אפשר להכניס את העצמת של היומנאי. אמת הוא יניח לדה"ש ויפ
לפי האמת העצמת אמת.

צריך את העצמת של היומנאי + האמירה שציוויה
שן אמת צריך את העצמת של היומנאי. כאשר יש אמת "עצמת מקור" ?
ע"פ רובם את שני העצמות מבינון :

- שהעצמות מתקור אמת ארבעה - כאשר היא מוסרית אמיתות העצמת.
- יטל אמת מקרה שהאמירה מתקשרת אמת העצמת ואז לבער זה יש צורך ב"ע 9
טוב היא עולה לדוכן העדים, אמרת שהיא מבחינה, העצמת של היומנאי.

שמע = כשמשו אומר שהוא קול
באופן - צהקתי, העד הוא
עד מקור!

5

קבולה! העיור שהטו העיד (היונאטאי) יעד והעדו שוו העיד.
טזו היהטל וטו אהכניץ עב העדו מפי השמעיה של היומנאי ~~העד~~
שהנשרה מנוו ע 9.

העדות של ע 9

1. מנאי טושן - האמרה נאמרה קשה שטעה מעלה העדינה
או סמוך לפני התרומתו או אמנו,
(מיוש דנישה אמנו ~~העדו~~ הזמני ← כרין אהיוו ספונטני.
דנישה הזמן מנאי טושן חשד - אינו לשיטת מטיון של מקור בקורבן
אלא קעד.
2. מנאי שני - האמרה השורה אהיוו או נעדר דמשינן אעודדה ראוניאי.
3. מנאי שלישי - הטדד אחר את האמרה היו עד דמשכ.

קנסד ביאסי:

היהטל לא קהל עדות של עד מפי השמעיה כי השוכי גטאו
אוטו טזו אין כהר ספונטניו באמרה העד!
(מקדו ע 9).

מע קורה טושן האמה אהערה אהערה

ישאר הסיאגיה של ע 9 אע האמה אן מעדה וטו נימן אטרי אומה.
ע 9 אנוניו מענה אמנה כה.
מנד שני עב הרצינוטל של ע 9 - זה לא משנה, מקבליט את האמרה
לכ כוסר הטו מיעה ואומרה "לפ א קרה".
השאלה הנאר הטו החוס התקשר ארשימח התרעם הטאה
שנהטו - Bes Gestu.

Res Gesta

השטעג של ה"ראש" - "רבי של הברכה" :
 מונח על שכול קדושה של איחור המוכר המלט האנלי.
 בתורה ~~אם~~ אלא ~~הפוסק~~ הפוסק עזר מהי השיטה.
 אמרה זה מונח שמכרנו אהציק אנצאה/גמור אשנה התורה
 כל תורה "הנס" גסטא חלום המשפט נכאלי + אצרת !
 קדושה התורה האלה נמסיר ע"י בנהש:
 כאמור שלא נמן אפכיד כימ אבין הברכה אף כן
 אין יסוד אנה שמוט האמור שתי.

קדושה:

אם האמור נאמרו האופן ספנטני או משא שהן משאבו
 הארוץ עז כדי כן שהון העכנה אחיק מעני.

9 + 10 - ע"גון אקיקת אלה מתורה הלא גסטא. #
 אלה: מה אנה יג התורה שאאעע? הסדר שלי או אלקונס? #

השאלה בסיקה:

האם יש כן הסדר שלי? עזר העודדה שהחזקה הישראל. עשה
 שמום בלה מתורה, האם עדין נמן אשמש מ אגר התורה
 שלא עזנו בתוק?

בכירה תום פא אנה כנה שוגר ראימ שמבסס א משקא ולא
 אקדאלא.

אמר הכירה במא - התורה (מחבר של קדושה אמר)
 אקא אר גרתי הלא גסטא שלא עזנו בתיק אשאר המשפט בנוס
 אנה - 9 + 10.

חכ"י רבא גמא גמא - מקור ב - 4 סוג אימנה: אצמא + ב"א.

(1) אימנה ספונטא מורכב הברשתו של איוץ מקל

או ק"י.

(2) אימנה הנלוו המעשה ומסירה אומי.

(3) אימנה המכאן ה"ר נפ"ש של האומר (פגא אמירתה).

(4) אימנה המעשה "מכאן קבא" של הולמא פגא אמירתה.

(1) אימנה ספונטא מורכב הברשתו של איוץ מקל או ק"י:

המא' שהאיוץ היה מרוב או מצד צד.

(התקנה - ספונטא).

קומה מאד א"ס 9 כ"סון חולק שאיוץ מקל זה עקרה ב"א.

מה הדין בין התקן הזה לבין א"ס 9?

אין צורך שהעצ יעז ותעיד במשפט (האילה שהתקנה אמירה).

הפ"ד עמ"ל:

המחזיקים הורשעו במתני, בהתעלה התבססה על עזמו של מתקב

המשנה האמרי שבמאן ה"ר נפ"ש חותק, קובל סופן

מאשה שמורה - אין רואה את המעשה, וטובה את הכב, את המ"ס

היומא' ר"ב ר"ס את המ"ס.

היומא' ה"ר ר"ס את א"הת"ש.

האילה הייתה אנונימי - ע"א נ"א אר"א אג האומרה הנאר, ואתיקוץ א"הת"ש.

הסנאר - א"ס 9 א"ח.

הת"ש - השפ"ט קורע: נ"א א"הת"ש אג התקנה של המתקב

ק"ר התקן הולמא של ה"ר גמא.

בברקתה: אם יש "ע" מקור" ומהפ"ט את הקדוה של היומא' -

יש להב"א את שניה! ה"הת"ש י"א אצמיו מש"ל מקומי.

ע"ס עמ"ל - אין צורך להק"ט את האילה א"ח ע"ר אפ"ה אחרת

של התוק! א"ס 9 + 10! קודם אפ"ה א"ח ורק א"ח א"ר גמא.

2) אימרה (הנאות) מעשה ומסקינה עשייתו:

ככל: אימרה בתק א"ו קצב הנאותה מעשה שזושה האומר, ואשר יש קה באימרה פ"י להאיך את המעלה והסקירו, בתקל כראיה לאחיותה זוכה על אף שהאומר איננו צד ולא נתיב להעידו.

באותו, כאן מנשיריז אימרה שמתווה מעלה.

אנרתי - צוןמא: אלקי^{כאלי} שלמתקדק וקדמ הוא מוקיץ או כי הוא העדיר

כפי אנ"י שיעדיר כפפים אשמעון.

א"א (כא"א) א"א מעיד - העכר (סוג שלמרה) מסקיר את פעולה

ש"א היסד. ע"ה שני ג"ק א"ה הס"י. ראובן "עדות מקור" אך א"א מניע.

שמעון מניע המשפט ואזן ש"ע העכר הוא צריץ לקל מס"י.

העכר יתקל כראיה תפ"ה דרך יראו ג"סא".

א"ע א"ע"ן העשקל נ"ג א"מ"ר א"ר רא"ז"ר א"מ"ר.

כ"ס"ה הרש"כ"א"א

מקרה של העכר

אנרתי
פ"י א"ה"ן

3. אימרה הנקראת ה"ך (פ"ש) שלא אומר קצת אימרה :

פ"ל : אימרה של אדם בקצת ה"ך (פ"ש) שלו קצת אימרה ,

לומר - קצת כוונתו , רצונו , וכו' , אפילו רצונו לפי הנז"ל -

(ק"ל) , ק"א מי אומר לא מעיד (ק"ל) :

שהדברים נאמרו בטובן ספונטני במהלך הדברים הק"ל .

לומר ,

בה"ך משפט כלשהו , מצד פ"ש הוא זקנה לונג , אז ,

אימרה מפי אדם על מצבו הנפש , מתקל כסא לאמירת אז ,

לומר , אימרה ק"ל לחכמה הגמול .

בזמ"ל :

הורבן אינו - הרשע ה"ך פ"ל ומקצת בה"ך אז הנז"ל :

פ"ל ה"ך נז"ל : אם הוא צדקה ושיבה אחרי הצדקה הנפש שלה

א"י שהוא סברה או ז"ל יבא לפי הנז"ל אז ק"ל !

16.12.10

דין ראיון

תע"ד

1

שיעור מס 18

Res Gesta...

4. אמרה המצדקת מצדק בראיון:
האימרה צריכה להיות ספונטנית.
משמש להוכחה גוף האימרה.
הכל:

אימרה התקבלה אך התקשרה לא אודות מצדק בראיון בהווה יורי
בצד האימרה, מתקבל אסיה אומיגור גומה מפני שיש לה
האימרה זדאם האומר אינו מקיף, באבד שבאימרה הייגם
* ספונטנית.

* ונאמרה על דעת שיקרה.
מפני. המש שהיא נכבד.

במסגרת נאמר המש בהתקשרת בני. מהפן הולך ומסכר אלפן
כצד לפיך את השכן עם להכח סמ יומיגור אומיגור - זהה קרה.
נכון שיהי עזרת מפני השמיעה אולא טומי הוא ספונטנית אלא כעבר
אפשר לתקוף שהיא היה דמיון של רעם.

באשר זה נאמרה ארובא על מצדק בראיון:
נימו לענין אג האימרה.

ההסברה (באנליז) מבחינת דין 2 מצדקת:

1. בו מצדק האימרה נאמרה לצורך קבלת אישור רפטי.
(אדם בא אפסכאטר ואמר שהטו בעצד דיטאון - נימו אופיך אגרהחוסא!
הנאמרה תקולה אומיגור גומה!
2. נאמרו מניח ארובא לצורך קבלת אודרה רפטי:
בתקנה קנה - אלא קיים טומי בסיס הקמת קדסיס הפיכתי אלא אומיגור אומיגור
אמרה אימרה קהילה
קדמא: גיי מניבא גיליף חד ופלא אומר שהט דיטאון דהוא אס ציין
ספול רפטי.

גמרא!

תוצר בודקת הוא התנאי של $9+10$ עסקאות. ית אלה עסקאות - אסוס גמרא (מ סוגים).

חריגים נוספים מהפסיקה:

אמורה נכסיהם - כללי + אמורה!

זוהי תקופה נוספת של חריגים (כלל הפוסק עצמו מביא השוואה ומנסה את התקדים שקדם מתקבל ראיה אמורה אולם אמורה אדם שנכסו על אף כי האפשרות לתקור את הנכסו כבידול על הדברים שנאמרו או שנרשמו על ידו. בסיקה: לא מעניינים אסוס טוג הדק, את דרכו של ראויג כאשר קיימת הנחה שהן נכונה רק משום מי שומר טוגא נכסו. את המשפט נישטאן. בכיר בקדוזה נוספת של אמורה נכסיהם. העיקר של האמורה - המשפט האעל שקבע כללי וסגור. התקוסים על ניסיון חייב כך כה שמדמיה את חוקר הקיסרון כי קיימת מידה ביד קדוזה בסדירות אמורה נכסיהם.

אמורה ראשונה:

אמורה נכסיהם בניגוד לניכוס של -

פסד בידר נ' או:

בידול תוקף גמרא אכשרה אמורה נכסו קניין לניכוס הכנסה שלו. נקצו הגמרא (תוצר) קניין הכנסה:

א. קשה האמירה הנוצעת נקרא את הניכוס הכנסה או ממנו. שאל. (שלא שאל את האמורה).

קומא: שבת סוויים של ראובן ושמעון (ת' בחול) ראובן קא אוי ואומר או שהם שלם לבסוף שמעון. אימים הוא נכסו. שמעון חונר ורואה שראובן עבד את מהכנסה שלו. אב שמעון אקע את הירושא של ראובן. נאן אכשרה את האמורה שראובן אמר אוי. נאן אקע את או. גמרא שהאמורה אציה נקרא את הניכוס הכנסה. ובידול נאן לקצו מתקדים עב קדוזה של או.

ב. העג האמירה יקע העעל נ בהעקעה העו עלוה לעוץ
קאניכרס העעשעו שו.
כ/ומ: ראוקן אמר אלו יקע שנה נקד אונכרס הענושע שו.

ג. אמנה הייה קשעט האמירה קיעה טישע אע העקעה העלוואר
קעוועטו.
דיקיעה טאישע העו הערנקה אמנ
מהשעטק שנה קשמר נכנ.
אקטמא: שטומר רשום או קטאקו שו יש זעקס וואטמאון יש זעקס.

ד. נכסיעה האמרה אינן מקומע רעש אמנה אמתה.
שון או אונכרס אשקרי.

ישע עש זעשע שטאמור העסיקה אקע אמנה עו:

1. העסיקה העעה שאמרה העעקעמא מכותה א ויען זכ מהווה
ראיה אלו האמור כיה ואלא יק אלק העקע אמ האונכרס הענושע,
קעשעקאונע י קרוסוק
ביהעל נזכה אמ כל העוועק עב אכנוט אע אנקעו.

2. האמירה א קעפטר העו ראיה עצמאיע אלו ענין בעוקן עה שהט
נמל/אמע ראיה אחוקה נע ראיה אכנוט כאילו העפער מעיד ביהעש.
אמג'אטיש אמירה ראיה העפטר מעיד.

3. הענין העו העקע עב בעקרים קעמ אע ניען אקעיע אמ העקד
משוע שהט נכר, אלא עב מעמאיע אמרויע אכעה אט נען היה
אמר אמ העקד העקעה סקירה (קעשעטין י פוועעשע).
קעטד לעמלה שהעקע, אלו נכעה, ענין ביהעש העכשיי אמ האמירה
שלו.

קעזמא: זעיק אהנח שניסו אמר אמ ראוקן קעקיעה סקירה
ענין שמעון ימל אקעז אמ אלו.

* ביהעש ימל/נכז אמ האמירה ("2 הענרות האלה קע ספונעטור")

קונמאט אונזער שנהגדלו בפסקה:

1. הפסד הנפס"ן.

קראו רישום האפסאי קנטים תולה שערך ע"י רופאה קדימה שמתקף
ולג ממזאיק קדיקא הרפואי של הוליה שהיה באיפולו של הרופאה.

2.

ק"ח קדיקא רפואי שערך ע"י רופא של המכון הפאולני
אשר נפטר. (הכירו את הדקיקה של הרופא - ממזאיק הורדן אינוס).
פסד עולמי.

קניס

א. חנין זה הוותה גם אקבי. ממלא אפקיד שאלו נאן אפיזו
לארבע ממטומקום שפטר.

ב. בן הממזאיק העוקצתיים בתווה הקצת - (קדימ!! כטויה
בתסנה חרין הקיון.

אילו מור הקצת של מוסר הטימרה - פסולה!

קומא: מור קצת שיש בה ממזאיק עקצתיים אתה יש מור קצת מסונה
בן הממזאיק העוקצתיים - קראו אלו עי שהא תקצ והסך שיש
אמש תנע בפי הקצת ולק זה אונס.
למשקשים - מקיכוס אממזאיק אמומרה והטו מסיק מסתנה ינה
מוקדי אביה"ש. ע"מ ארטיר אל המסוקע.

פסד אופיה:

זכורו ביה"ש הע"ין על המנוין שבו נצתה הקיערה של אופיה
המקצת נולד על אום קמורד השידרה.
בהיקה של אלאון עוקרי שיגן אלא האם יש מור קמורד השידרה.
האז שנוק הקצת מר ביה"ש על חלפה קוועוולה.
הקיערה נצתה קמנוני.

קאיון - (היגה אימרה, קצור מפי הפוערה.

האמנו שיהיה בהיון נלש אמום של מוד וילד ונאמר תיערה אה
קצור הקיערה של אלאון אצדד אקדי. אמאן סיכרה.

מקשה אמרת חוץ של עזד כראייה לזמיתות מוטם.
 אימרת החוץ במה במקום עזדו של העד דביהילש ולדונך ע
 צניכס האומרה לקטא קדרי אמה העניחם אלא האוסר עזדו מהי השמיעה
 בין דמתקנה לבין קבסיעה.

קמסנרג המישור המרחבי מקבליש עזדוהו לאומרה מוננה:
 זמאל: 9, 10 - אמרת קוראן.

רס קססאק, אמרות נפסכיס, קוראן ולקיס (9 אגוק)

לבין נוסף מעשר עזדו לאומרה מוננה

10 X

עז נהטו אפיק דביהילש (קבסילי קלקס) כי הוטו מסו עזדו כתיקה.
 העד שנתין מ אונט מצבה ספק יאנר על העדריש דמסלות עזדוהו.
 אלא, העד מניח וסמך דקביו, אמר העדות הקודמת שלו, אלו שהוא
 שנתק, אלו שהוא נעלם! כי הפעולו עזיו ארף אלו העדו אונט.

אמ העד חוזר על דקביו - אין צורך קדדוהו שלו.
 אלא כאשר העד מניח וסמך דקביו / שנתק / אלא עזדו לענין,
 התיקד כזה אפניש אמר אימרת חוץ שלו מפורטת אביהילש
 לאורה עזה עזדו מהי השמיעה, כי אהסר אמר העדות שלו
 יש צורך בהבן - 10 X:

מאנשר אפניש אמר האימרה שלו בהשכרה אביהילש!
 ביהילש ימל אפיקו אמר העדות מהי השמיעה - אימרת החוץ, הנהארה
 על לבני העדות בביהילש וימל לקדוך ממצאויש עם אמה עזדו!
 10 X - מכשיר עזדו לאומרה מוטם!

10 X - עזר ממהפכה מכיוון שפוטו איפסר לענין אימרת חוץ
 ואיפסר אביהילש אפיקו אמר האימרה בהבן על העדות בביהילש
 ולקדון ממנשייש על פיה!!!

(המשכרה אין אנוורה יעקין מכשיריש אמר האימרת חוץ על פני עזדו
 בביהילש שפס ממהיריש ויש הרבה נפסכיס).

מה הנקרא בין התרין הן אשר התרעים :

בס התרעים הטורים - הייתה צרכה אומ.

האימרה הייתה ספונטני, בהנחה שהעו לא ישנה.

בס סו א - ה אין שם צרכה אומ.

בסד מניח אמירה, או מועד, אין התערה, אין בתו,

האומרה ימנה לא אכזר לא ספונטני, אומה התדבב נתן.

עדיין נמן אביש אמ האימרה.

אומה שוא סו א מכשיר אמ האימרה.

מה הסיקה אכ?

הנלוי של סו א :

1. הסגס הנלוי -

סוזר במנה אזרז מכל. קבולו אמרתו.

אמת נמה סיור קאור.

2. היה אמר מצב אופעה שבסכה של הפעלה אמרים בסו א ו צ עדים.

אמור בהם צ עקור שמכו קצורא המשכה, וכשחברו בהם

אלי היה נמן אביש אמ הודעויהם ככ כראייה אומיות בהם,

התקרות הפעיה קישטו ועמה הושפעה הפסולה צ עדים אמ

המירו סברה בגניקה סו א.

צומא: נעדר היו מניח אבהתל נכח היו שנקים מנין שיאמו עליהם

ואנימן אשתמש קצרות שלו. ונאמיים צוט.

כיום אין קציה גם אם הם שנתן נמן אביש אמ האימרה חורף שלו!

קיני הרוויג - א נסדאוקסיבי!

אכ סו א - א נסדאוקסיבי - צ כל הנחשיה שמשל קצור.

סו א - מנולק - י א אעיו :

סו א (א+ב) - גאוי קאור.

סו א (א+ב) - גאוי משה. (גוספת ראייה)

אמנה חוץ כתובה של צד בלבד חלל

ס' 10 א אפק"ר

זהו חזק נוסף לבלו האוסר על צד אחד מהצדדים השמיעה.

ס' 10 א אפק"ר - ע"ד שמצא במשפט.

ס' 10 א (ב) אפק"ר - ע"ד איתו המשפט.

המשפט והכנסת הצדדים ע"פ ס' 10 א - ס' 10 א (ב)

1. אמנה בכתב -

מהי אמנה בכתב?

הפסיקה הולכה לפי פרשניו וזכרה אמנה היא כל התבטאות

בכל הניסוח שבאמצעותו אדם הביע את עצמו.

גם הצדדים ו גם סימנים - זה סוג של אמנה.

בכתב - אמנה שהנציחו אותה בכל אמצעי אחר או בכתב.

השקף או שמורה:

כסף, מחשב, סרט אילום, הקלטה, הסרטה וכו'.

נהוג פרשנו כתובה - לכל אמצעי שתקפה את הדברים.

ולאחר עליהם שיטתו במצב עמיד.

האילו שאלה קבועים:

מה דעתו של הצדדים בדבריהם? (בד"כ כולל כותב שוכח)

אמנה חוץ של ע"ד קצת שהוצגה בלבד האמנה יומה א' כתב

(ולא קשה אמירה של האמנה).

האם התקדמה שהרישום והצדדים לא נעשו קו צמנה יש בה כדי

לפלו את קבולו האמנה?

מוצד האמירה ומוצד הפלאג לכתב - מקיים את הדרישה א

הכתב אמנם ס' 10 א

בכתוב דברים - כאשר מקיים את הדברים האמנה יומה

ע"ה האילו הוא זה אמנה בכתב?

ק"מ לשם שכתוב הדברים לא ישקף בצורה מקויינת את דברי האמנה

והמשל שמה שנאמר נה אל בדיוק מה שכתב.
הוא זכרון דברים קבול?
פס"ד אבול:

מרכיב
ס"א

הוא זכרון דברים. הנה כמיה קבולה?
הואש העביו סמי. העמים דיקרה אנה 3 זכרונות דברים
שנמשו ע' אנש משרה והעלו אל קשר אמירה.
הייתה עבירה של עצה

השאלה - הוא 3 תכפ"ש שהעצה אמרה - קבולה?
הסגור - כמו שאל אהיה אמה - כי לכך אל קבול.
התחילי - זכר אולי. מכיון שזכר הנה אל כמיה אמרה כתב ואין
כאשר אהרעה.

* הענין - נלקחו העצם שמה און ואלמה, אל מול נתינו.
קצת הכב סברה:

היכוי של אבול בשל צה בעין יסוד.
שמה און - דברים ~~עשה~~ שנמשו ע' אקז אחר שמו או נר מפי
העז של קבולה מצויקה העקפ"א זכר של הרוש R
מה שהעז אמר, אונ יתוף אהיה אמרה כתב אבוק ס"א
הני מקור באחר הרוש אל קאמה העז.
קצת הרוש מתקת אמר העצה של התחילי. דכ"א אינן אמרה לפי ס"א.
נתינו קמיע:

אין אהרתיק אכר. די בק שכתב יעזר העז סמוך אמר באימה
ושקל נאמה אמר תמן הדברים.
אין אין חובה שהא (פ"ד) יעז ושקל כל מילה ומילה שמה העז.
השאלה מהי בסמוך?

ענין שיפסן ארופו של ענין.
כל עז אין לש שנהיכן מנולף - צוה אימרה כתב.
העצה אבין ענין - (המרכיב)

היה משקל אמר העצה של המדינה!
העצה נה של שמר + כקק + נתינו:

העז שזכר אלה הם אימרה כתב אבוק ס"א
בסוף שמני:

א. נתינה כתב מול כ דבר שמעז אמר באימרה.

הקב"ה יאמר אלוהים: כבודי, בהקדמה נ"מ.

ב. אין צורך שהמורה כותב מכתב דווקא אשר סאלו אלו אדם,

אפשר לתקן את זה אם אדם צריך כבוד.

ג. האומרה יתורה אמתו אשר אדם שמתע, יתור אמתו

ואתפאור את הקב"ה בו זמנה.

ד. כמו כן, אין צורך שאדם יתור את האומרה שהוא מוצע

שהאומרה שלו מוגדרת.

ה. דוגמא: כאשר יש מקובל שבעים אלא מעבר. התחזק אין י"מ.

אדם אחר כפי, כשהוא יוצא מזה אדם (אז נכנס עם פנים / מנהל)

הוא יתור אדם לרוב כבוד. ואם זה הוא.

אין צורך שהאדם יתור את האומרה - אין יתור אדם.

אם אדם יתור אדם ממה אפשר לתקן אדם.

למה וכן דברים:

הוא זה אומרה כבוד אדם ס' א?

שמעך מציין שיש אשר אדם ישוה בו זמנה של דברי הדף

ס' מ' שמתע אדם, שעה שדבר (אומרה).

אדם קניסיון מלאיחוד נ"מ דבר אחר קניסיון אין (לדבר בו

זמנה).

כאשר אומר הפוסק שמתע - אין אלוף מפניו של ס' א וק' א

מתע אדם כי גמול אדם. שיהיה אדם בין זמנה האומרה אדם

האדם אדם.

בנייה של דבר הובד מאוד פתוח. אין אדם אדם שמתע נ"מ

אדם זכרון דברים.

דוגמא: נתן שמואל אסירוס שמספיק או הכל. הוא אין אדם אדם

אדם שמתע או.

דוגמא: מקובל - אם האדם היה יודע שהוא מקובל הוא אדם היה

מקובל.

אם קול מקרה אפשר להתפלל אחר כפי ואתפאור את כבוד.

דוגמא: שמתע מקבל הריאה שיש דקורה, הוא צריך אדם שמתע

הוא אין יתור אדם!

~~אדם צריך הובד דברים הנוסף - צ"ב הוא אדם~~

השאלה הנכונה:

מה מרחוק הזמן שבאוס ניתן לנוץ ע"ש שיכאוו או הישוא ככזה
שעורך דתמן באמורה או קסמוך זה?

השואב שמנה:

הישב האימרה צריך להעשה קד קדק עם אמירה או קסמוך זה.
קסמוך אכ"ר - חייבג אהישאר נקה של פניין אין שלב באמירה אכ"ר קה.

האם העדר בו צמנוג הוין מתן באמרה אוישמה הוא צנין

של קבילוג או של משקל?

עצ השאר שכת אכגק כשצטו מתו המעצר (קוביג) או אהעק אסחר
צבוקשם. כאלו יוא תולו רואה או הנישוא ונצבר לכוג מה שהטו
צנבר. כהעק שצוקרומ צמן רק השו הופכת אפיוג בלתי קבילה או צנין

של משקל? (המלוקק קקדו רוב - שמנה חול קיק

שענד אמרה - קיק אלחר

10.

סמוכ קנמן אפום תנאי אקבילוג אלו שיקול אפנין המשקל.

מסניג אקבילוג א קב קב צמ סימרה (כפוקר צמן רק.

כל שהנישוא הוא סמוך אממן האימרה - כן צאלה משקלה של האימרה.

כל שהנישוא מחרתק מממן האימרה - ינצ משקלה של האימרה.

האק אכ"ר - מן המפרוסמג שכתווע של אנצד נחש צא אלוף הנמן.

ואת נחש המשקל כל שחול הנמן.

משקל

השואב שמנה אפומג אסג,

סמוכ קנמן הוא תנאי של קבילוג ואלו שיקול של משקל.

המחוקק אמעלה העק דמולונו נקה בין האימרה שמו העק אכ"ר
הנכד.

קבילוג

השאלה הנכונה:

נושא של המשקל קיק - משקל!

למה עשה פתקיס, פתמסי. מניון יש סיסואציוג שלפנינו

לרש קסמוך אמירה.

פסד יעקובוביץ :

מקדמי ע"ס 10 א.

אלפן כספיים שווה ברובו לאב ואלפן נכסיו אומי אור האלפן כספיים.
הרצף שהאב-יצחק והאב-ציון נכסיו / שני האב-פריד
לפס או תוכנס מקדמי.

* יצחק לא אמר דבר.

* ציון הוקדח בקיצוץ, העניש המקדמי, אלק הוסר או ע"מ הפלו

אל-יצחק.

אלק מהדדתי הוסר או והוקדחו- אין קציה (קצנפ סובל-נה רבי סובל)
אלק מהדדתי תטו העניש.

הקושי היה שלאק מהדדתי דונון אלס באינטט של המקדמי אל

היה נמוך אסמוץ אל מהדדתי. בהתאמה.

המקדמי יבסו ממשו העניש של דונון ואלו העניש אל מהדדתי אל כמק,

והטו מנגיב אוקר והחוקר תטו נה שמעלה אור מהדדתי אל כמק.

דונון ← אומש המקדמי ← אא מעלה אל כמק ← מעניש אסמך והטו כמק.

1. אוליה 2. אוליה 3. אוליה 3.

האב העניש שאלר דונון המקדמי והמקדמי אמר אסמך-

האב נה אימרה כמק?

* עניש כר שקדון (תוקדח) במעשה - אל חייב אכמס אור נה, המקדמי

ימל אהניש אדיהניש אהניש והניש שהטו דוקדח. סזין צונך קס 10 א.

* בהקציה תטו אענין (ההפלה) של דונון אל אובינו!

המחויב - מקבל אל האימרה, הקדמי שקדון אלס - צוהיאימרה

א"ס 10 א.

פסדיו - אוליה 2 קדמי:

(1) תקוש הנאשון - בין היתר של האמורה היו הקצנה של חניקה

השאלה - האב נהי אמרה כמק?

כן! בהסתמך אל פסד סובל, קנען להפ מוסר או סזו שהעלה

אמב, כל עורד צה מעק אוביקובי.

(2) השאלה השניה - הייתה ענינה מפי השמועה פסדיו!

המאונק הייתה אלקי השאלה האב.

א. הפסדיו קצנפ מיעוט:

שק אימרה כמק היו אימרה כמק של עני ואין שמענה אכר

6.

באימורה הנכבדה לזכר איש (השם שנתק) הציקו שהתוק ישתף את קדמי העד (את קדמי זרובן) ואין צורך לתזור מילה במילה.

תקמי מכתוב את ע ס א .
אין הקדן עבר שאם התקדמה היה נהג אבין זה שהתקדמם
בת"ב טורח אתר.

קצת הנהג של הפוסקים מצא וספרות-עתן:

מהו הלכה:

אין לתקל אימורה בכתב אשר התקבלה מלי. שלי!!
לאומי, אפיסקר הרוק, לא אדוקה טאן באימורה בכתב של זרובן אלא
בנישג של השכר!

שאלה נוספת:

מה ט אפטר יהיה להכסיר את האימורה של השכר אומיגור אומה?
ע ס א ?

אם התקדמה עולה לזכר העקיד וטאן שהטו לא שמתעלוק,
כילג שהטו סותר את נוסטו-מקצת את ברטא-אפיסקר, אבידאנע,
משומכסיר את הוית שיה!

פסד גאדר:

על הילוש של יעד בקיף אומיגור בפסד גאדר.

ה.

התנאי השלישי להכשרת העדות ע"פ ס' 10א -

3. האיתורה נעשה מתוך אדיבות:

מה שמקובל שהאיתורה נעשה מתוך אדיבות.

גם אם זה נאמר. המסדירות ביה"ש - צה"ל עדיין "איתורה חופ"י", כל עוד שנה מתחילת אולוף ביה"ש.

גם בקיון התעורריות ואולם מכלול אחר.

כאן אמרה חופ"י - לא בקיון הראשון בו מקוריות אשמה.

אסיכום:

~~3. תנאים להכשרת עדות ע"פ ס' 10א~~

(1) איתורה כשרה:

* כל הרבאור, סימנים, תעודות ש"פ = איתורה כשרה.

* פס"ד טובא - זכרון בקריים = איתורה כשרה. (אם נעשה לא בסמוך - יקרא בהמשך).

* פס"ד עקובקוביץ - אין לתבא איתורה כשרה אשר התקבלה מכל שלישי.

(2) איתורה שנתנה ע"י העד:

* כל מי שהתענה והעיד בתוך פולין = ע"פ.

* ע"פ ש"פ - כאשר הוא סוגר את העיניים שלו מהתעשרה.

- העידה שנתנה ע"י העד + ס' 10א אפק"ה + חופש ומצבון + אין צורך איתור נא. אפשר לקיים

אם זה לא מתקיים ומצבון + לא ניתן להניח אדיבות.

- הכח"ה של הבע"פ + ח"ס 10א - אמרו שצ"ע אומ, אפשר להניח אדיבות + כוונת ימ"פ

אז"נ בהמשך.

(3) האיתורה נעשה מתוך אדיבות:

* המסדירות ביה"ש.

* מתוך אולוף ביה"ש.

* בקיון התעורריות.

23.12.10

הקנה

פיוט המיוג

1.

שיעור מס' 20

המשך...

ס' 10 א' איתנה לויג.

ס' 10 א' ג' ג' - משקל.

ס' 10 א' (א) איתנה על מחורף לביג המשפט

הנשרה איתנה לפי ס' 10 א' (א):

3 תבניות של קטלוג (קנסוף לתבניות של איתנה שקורה):

(א) ממן האמרה תובת המשפט -

הנדר שרצף לתקיש את האמירה, צרור איתנה אוגרה, (את האמירה חורף ככתב)

הוא נשא קנאל שהאמירה אלך (אמירה ע' בקד שמתבטא בקדמה).

השקד מנתם - מבטאים את הפועל / האינפ שנתה את העדות.

(ב) נמן האמירה הוא עז המשפט ונתם אצדדים הנפיענות / אתרו -

נמן האמירה חייב להיות בביתם, פניג. חייב להיות!

זה ההקדל בין ס' 10 א' (א) א' ס' 10 א' (ב).

שאלה בפסיקה:

מה תורה כלשהי שנת? הוא אפשר להנשיך אמירה של עז שנת

לפי ס' 10 א' (א)?

דברים בוסמולא - מספיק שהעז מניח ונמדד על קונן העד פ.

אז הנכר של מנתה - צרור לתקור אוגרה ואז היא שנתה, היא לא עצה

לפי ס' 10 א' (א). לא מספיק שהעז מניח בקדמה, העז צריך לדבר!

א. ע"פ הלכת אשכנזי 1987: מניח צריך לדבר (מתווגה)

הפועל לתקור את העז הוא דרישה ענתה לפי ס' 10 א' (א)

אז הוא שנתה - הוא לא עז לפי ס' 10 א' (א).

זוהי נישה שנתה במוניג (אשכנזי).

ב. הוא לא (הנכה את הלכת אשכנזי): מספיק שהוא מניח

הדרישה לתקור את העז - הוא מקמו פונקטואל.

מספיק שהעז יניח לדבר פניח - הוא את הפונקטואל!

ג. תוכן ע"ג חז"י יחיא (הפכה אל - האג' אוי) מג"צ ק + צנין / צכר!
נקד - הדרישה הוא מפורג - העד צנין / צכר!

3. משך 93 נקד הוד חלה האג' ע"ג חז"י יחיא: מספיק שהטו מג"צ ק!
הודק 9 שפס"פ נקד:

המקו הוא פורמאלי מקוה בו העד נכח אל דוכן העד.
בין שהטו מקדש או שוק, הכי הוא עד קצר $\bar{0}$ 10 x (1)

(3) העדות שנים, אדעג דיהעם, מן באמרה, קפדט מפתי.

או העד מכת"ש את א חוכ האמרה או אדוכן כי אינו זוכר את זכר:
דרישה זו אלה כאשר העד משם את האמור (לא חוזר על מה
שהטו מסר באמרה בחוף הכתובה שלו.
נפסיקה אאמרה:

(כאשר העד נמ -

גשקור / לא ענינה.

אא גשקור ממחוקור.

או מכת"ש את גניג האמרה (זא העלג קנא אמסרה).

או העד מסר אהסיק.

ע"ג אושרי:

אין צנין בהקשר זה בקיומה של סמיכה בין העדות קפידעם
אוימרה בחוף שהטו מסר, אאלא קי קכך שהעד אינו חוזר
קעדות שאל קדיהעם אל חוכ אימרה בחוף שו!
לומר, מספיק שקדיהעם יסיק כי יש סמיכה של דוכן הדריש, כפי
אק"פ את $\bar{0}$ 10 x (1).

כידד חלה האג' חז"י יחיא:

הקרישה הוא פורמאלי, זו שפד (מג"ג קדיהעם, ז + אא הוא
שוק, יהיה נתן אהקיש את האמרה (קצ), ע"ס $\bar{0}$ 10 x (1).

ברשע שהקד נוכח פניו קדיהתם
ורה אולי הנמשך מאי ע"ז אנש
ע"י מעשה ע"ה סו א"סו ול"ב

4.

(3) השנעץ לתפאץ אנהא בסו, ול"א חייב אהיו מלך סבב סקיר,
די ^{אכ} העסקים מוסקת קמיר סקיר גקרה מן הנסיקור.
מקצת נמ, א"ל אנהספק בהשגרה כהק"א!
נ"ל השכנע-על התקיעה.

ס' סו"א (2)

ס' זה מאפשר איהתם לעשר את אנהה התורף של הקד כראייה קדירה,
ולא ברק אחר שקיהתם שחז א"ל בראייה (תנ"ם + תדעיה)
ניהתם וכל אמרף מ"ל מנהאמה ול"א חייב אהק"א כואה.
ביהתם וכל אנהה ח"ל ממש.
ביהתם ח"י ב - אנהה - מנהיח שיהתם א"ל הנה מעק"י את העקור
א"ל כנה ע"ל פני העקור קפני ביהתם!
תק"א עק"א התורף כנהה ג"ו"ה הנסיקור.

ס' סו"א (3) - אנהה כהיג"ל של קבר אהינ"ק

אנה לא יכל אהיו מנהשך קפ"ל"ז ע"ל ס"ך אנהה תורף כנהה, כראייה
י"ו"ה, אנהה א"ל א"ל א"ל ו"ל ביהתם בראייה אנהה כהיג"ל מסין
קבר אהינ"ק.

מנהה כהיג"ל בנהתוקר ע"ש אנהה מנהה אנהה אנהה אנהה
הי"ס הפע אנהה/ מנהיחנה של אנהה התורף אנהה אנהה!
כנהה, כ"ש אנהה מנהה סו"א (10), ונהה אנהה, מנהה קב"ל
נהה אנהה כהיג"ל מסין קבר אהינ"ק - מספיק שנהה אנהה קנהה
מנהה נהה כ"ל אנהה אנהה אנהה!

↙

אתרא!

הפסד חסיו:

ביה"ט פירש ד'תפ"ן וזש כסען שא האקאוו פוני סיביג,
 לאור - ראז"ה שטען אקסס אליה אמנציט.
 נתקט - יש זאם אנהיון אה האמנציט דעקאוו אנהיון וזש
 בין בין אקס, לאור, הסכמה!
 נפסד קוקר שחביו סיפר אצד 2 שהאו וצח משבו,
 להשמי 2- אקבירה העק קראש, והנהיו פורש כהסכמה!
 אומ קבצן מעצאיים זש כעק השמי 2- 2!

השמי

התקנו מלאה אן מהורה הוצייה!

יש אבהיו בין הוצייה אכאש הוצייה:

הפסוקה יש התנה -

הוצייה: האקאוו שינה של נאש אפיה האו מורה קעקצה
 מלאה (אני אנסת).

אכאש הוצייה: האקאוו מקריח של נאש האקאוו ממש

אש או האקאוו דמסור אקירה התנייה:
 מלאה, האך נפש או הנמתה מהאך, ממח ביה"ט טסק קעקופין
 כ יש הוצייה קעקצה מלאה. (אכאש אומ, מוצע)

מלאה: כהקצ חובה אהיו עז מנין - האו אומה:

"אקאש אקצה, אני יא אהיו עז מנין?"
 אקש שטאו, האסור עסקה אשו, "כאש טאן אוקא?"

אתרא!

סנייה, מסיקה, אהט, מוצי (משפ), קוצאי.

אמש: יש צד מקיף ויש ראייה של ראשי ~~ה~~ה, הדיקה.
הראשי הדיקה יראה אמש סוף! ודיקה יאל אפרש.

חנה בסוקה:

ראשי הדיקה א יראה אנוח קדי מה אפודים אור של נאש!
צד קנאי.

הר (נשא) - 2 בראייה נקודת מאות מקור (הודייה דראשי הדיקה)
כאוב, הנאש אתר את שיען נשא כפי אנוח מהנאש וקח
א צדנו משפנו שמו א ביצ.

משל הקבוא של הדיקה חוף:

נא הקבוא מונה 8 כפי בפיצה, אהוכי מה אל ספק
סביר את 2 משל הקבוא:
1. נוכח מנת האמרה:

0 ו אפקר - אהנכיה את צד אמרה (הדיקה).

2. א הדיקה אהנכיה מה אספק סביר שמה נגם באפש ומכונ"
0 ב אפקר.

תוכנית מתן כספית

0 || אפרק:

הודיה מוכיח מפי מי שהיה נכח, שעה שההודיה ~~הודיה~~
מסרה או נשמע.

היך צהיהיה הפסד שמש אך לא הפסד, כל ~~אז~~ אז יכו.
* אז ההודיה איתה קדם:

ההודיה טאונת עי הנוזה ונשמע הזכרונ של השיח
בין אם תטא מעלם על כך רקין אם אטו.
מכיוח טאוג אהכ עי השיח.

פומא: 2 קטא מעזי, אלק מודה, השני שמש יכו אהק
וא חייב אהעלוג אה הויחה על כך. אינ חודה אהוב.

* תקויה כבא:

הודיה שרשמט מפיו של הנוזה.

לומר, הלאה מודה ומשפט אהי מעל על כך אה

שנא העזנו מק אה ההודיה. בין הסגנה תקורה אה אה.

- הק המשך שמוסר הודיה בהסרה וחי שמעלי לפ הפסד

ואז מעזיז אה הפסד, למניח טאוג עה אהכ אה.

- כאשר הלאה כהק העזנו קיומן-יש אהכטא אה היומן עה אהכיה.

תוכנית מתן כספית יש כספית

א. תקויה כפן איש מכור -

- איש מכור הנו אהי מוסק עפ חק/קין אהקור ורשח תודיג.

כאשר אהק רשמכור אהקור עונקת הוהקה אהכ גשקא אה

אמט גשקא יש קהן כפי אהכטא אה קהקור

0 2 הקוקה הפוזציה הפאליג עדי

- על טיש הערות אנהיר אה הלאה כהכטא אה קהקור.

פסד סמירק:

היה אצרו זרמני שהתאסף, נשאל ע' ג'צאאלה כדי להצטרף
על מקומות אפיעץ. המודעין לפסו איות ותקרו אולר, הודעה קצדירור.
נתנו לא חזרה, והורשע במחוי.

השאלה טענה:

מה הנפקת של קצרו אצורה היהשד בדקדק נכור השתקה
לפי ההודייה שמסר.

היום הקודמה שהשוכים לא התפירו אמתו, זה הופך את ההודייה
אלא קדילור?

השפט דיניש:

* בבליס היא - שהקדי אצורה נשאלתה אין בה לפסול אור ההודייה
לא עזק תנו כי פא נאמה לנצון חופשיה.

עצ מטר, אזור אוק כבוד האורח מיתות, הדי שיש לבתין אור
האיזון בין ננויות הנאסף לבין הצונר לפני על האינטרס בציבור
ההתאסף אך עשויות להיות נסיבות שבהן יהיה קהקדו אצורה
כדי להבין לפסול ההודייה שמסר בהשד בחוקינול.

* כמו כן, כאשר ההודייה נרשמה בפני איש מבור:

היא צריכה להיות בנתב סמוך ככל שניתן לחודש אחרונה.
לא השהיה יכולה לקרוא אפיעה קמפק ואיחור נכר יכול להבין
אצורה של פום בתבולגה, שט עמ אצון כי היא נוקדה בשלד סמלור
בש כשארן התקורה.

זה נכון שגם ע' אור צונר אכור.

אך השפט דיניש אומר -

במקום האם מנוח - כמו צונר לפולר כעכב על נכר

בסמוך לחודש באורה

אם האצורה נאמרה סמלור - יכול להיות שהמשפך שלה יהיה נמוך
עק כדי כך שהיא תהיה לא תקלה (מהמשל שטא לתקפה און חילור והי)

5.

מקטויף אט העצב נאופציה אחרונם).

ק. תדירה בפני לא איש מנוח -

נימן אהרשיר הודייה תמך שהיא נמתך שא לא בפני איש מנוח.
(נימן אהרשיר בפני - נ - אקד !! (מקובק, אבר, קורבן וכו').

בית של הודייה בפני איש מנוח (הודייה בפני) לא איש מנוח:

* צניעם אהינמן בחופסיו לקרצון.

* יש צורך אספר נאויגה של "קדר מה".

(גאוי מי האיש פא הנח - אמל התניקן מציצה "אתרי האונס אף אתר

אמאמין אר" - זעהו חשיית תורף, יש צוק "קדר מה".

והפאט יקרוש בהתאם אנס' קור - אפילו קדר מה שקרוב אסיוץ

אזוי. בגלל שאני שמסר את האומה יש אינארה).

אסימק -

אבקיעה יש צורך אהנכח מחל אספק סקיר.

הכל -

או צניע אהזוג א כרם.

בינים פסד סמריק:

כאשר מקור בפני איש מנוח - יש צוק אהזוג א כרם קסמין

אהבייה.

2. תשובה שפותרת נתיב שבו "תופש ומצבון"

ע"ב אפקה :

הנודע חוץ של נאש מתקן כרטייה בתנאי שהקיצה הנכחה
נעל אספה סביר שהיא נתיב "תופש ומצבון".
נתיב תופש ומצבון?

צדמא: הנאש רוצה לאכול 3 פעמים ביום, ואזנתיים או כמה
ימים ולקסור הוא מוצה. האם יש תופש ומצבון?

צדמא: אף לא מוצה, מכאן או אם העדות של צ' שמאל או
אף. אם הוא יוצה, האם זה תופש ומצבון?

צדמא: אף התפרי. אין ראיות. התקעה אומרת או שיש תפרי
(היא מפורקת) ורואה נאש. ואין מוצה, האם זה תופש ומצבון?

הנודע תופש ומצבון - נטל הנוקיה שנמסרה קניסיות שקר
נשמרה אחור הנוקיה יטל הקתרה טאז אמסור יטל הנוקיה
או אלו. לומר תופש ומצבון מקדור (סיבות קין היג אטקס
נטל הקתרה אחור טאז אפיקוק.

הסיבה: אהבא אפ אדא, ארבות גשוד קטשכה, אהינה
מנכר השמקה אוויל ע-עוד.

טאז אוותרים שהפחזוב אליה מתאושש נחור אג היטאל הקסיס
אבתור בין שמקה אדיקור - צמעה זה לא תופש ומצבון.

תופש ומצבון - היגם או אנשור אבתור - אפיקוק או אדא

פסד מסיקה:

הודיית הנאשם נמסרה בין 2 התקפים פסיכיאטריים. זה לא מתנאי ומרובין.

ביהמ"ש העליון פוסק:

הודיית אולף נפש היא קפאה אם היא צמחה בתנאי של פסד בן אפיקר.

המתנאי (תקצ):

כי הודיית נמסרה עקב "אמר נפש פנימי" ומשכך היא תודייה.

העליון:

פוס אם קיצר ביהמ"ש המתנאי.

השפסאור: יבול אהיוה שהעניצא אהודייתו מושפג מתחילתו, אסילא

שסיעה מתחיל הנפש אם פתחיה "סנוק זיקו" של הנאשם,

זה לא פוסא אם תודייתו.

המתנאי לפסד בן - הוא נכח אמתוך על תודייתו?

צאג שאזה של משקל ולא תקולא.

צפא זה שהתחילת חוליה נפש - יורה קמשבון המשקל שיענו אהודייה.

עב פסד ברצה

יש אהקביר אם הקדמות של החוליה נפש כי-3 מקתניח כבי אומ משקל.

"המתנאי המשלש" עב היפסכ בואצקת.

עב העליון קפסד מסיקה:

פסד - המתנאי הוא "אמר תודייה" (ולא פנימי) וזה שמתחיל חוליה נפש

נהיתח קמשבון קמשכר המשקל ולא תקולא?

הודייה של אולף נפש היא קפאה, וזא אם היא נגמט בין 2 התקפים

פסיכיאטריים.

ענייני שטראף פסוק רבינו רחמי"ל אב"ד ומכ"ל:

פס"ד מוצ"י -

התורה כ"א:

היה"ש מאתחילתו בין 2 סוגים של אמצ"א פסוק:

(א) אמצ"א פסוק שאינן קיצוניות -

התורה לא אבסל האופן אומנטי אלא היה"ש יב"ל האם היה

האמצ"א הפסוק כפי אש"ל א"ת תופשיו קיצוני שא"י שמסר את

היה"ש יבדוק סקייקטיבי - האם האמצ"א הלא קיצוני פנע קיצוני ומתופשי.

(ב) אמצ"א פסוק קיצוניות -

* תישה"ש של זולדקין, (הש"א כ"א פסיקה - התורה)

הוא מוצ"א אמצ"א פסוק האופן קיצוני, יש אבסול את התורה

ככל מקרה!!! ומתמו הוא אוקייקטיבי.

תמכה של המתמו של גולדקין -

אחר"א א"ת הש"א"ש שא"י יתנו כ"י.

* תישה"ש של יצחק כהן -

ג"פ מתקיים בהם הופעלו אמצ"א פסוק קיצוניות, יש אבסול

א"ת הש"א"ש האמצ"א הפסוק א"ת תופשיו והקיצוני שא"י שמסר את התורה

המתמו הוא סקייקטיבי.

פס"ד קוצ"י:

אימצ"א א"ת תישה"ש של זולדקין.

אמצ"א פסוק שאינן קיצוניות ← התורה לא אבסל אומנטי

היה"ש יבדוק סקייקטיבי ← האם האמצ"א הא"ת קיצוני פנע קיצוני ומתופשי.

אמצ"א פסוק קיצוניות ← תישה"ש של גולדקין

יש אבסול א"ת התורה ככל מקרה!!! ← מתמו אוקייקטיבי.

למה אנצין פסול

כל תקרה תא מקיפה ומכבידה על האדם.

אבל, אמרו מאד נשאל השאלה - מתי תקרה תופכת להיות תקרה פסולה? מהו האמצע שהפסקו שהופך את התקרה לפסולה?

אנשי: אנחנו אנו, אנחנו שמים?

במשל קדמו - מילך אנצין פסול א-5 (ראו ריש: אדוק קיצוני או לא !!)

1. אלו תא ומזג כאלו תא -

זהו אמצע פסול.

עדין צריך לשאול - האם הוא אמצע פסול קיצוני או לא קיצוני.

2. תקרה בשאת תקרה בלתי הוגנת -

קדמו: שער תקרה - מערים אולי כל חצי שדה.

עדין אדוק קיצוני או לא קיצוני.

3. ויצרר אמצע נכסיה בלתי הוגנת -

קדמו: השפוא, אהק או האונל מהרצם, בשמזת, השפוא.

עדין אדוק קיצוני או לא קיצוני.

קדמו: שמוש בלתי תקון דסיפול האפסטי שהנמש צריך לתקן.

קדמו: לא עמית אולי סערה אינסולין.

4. שימוש במתקאה בלתי הוגנת -

קדמו: הדג הפלוי ערמית של השמר - תקון, מתקדק - תקון.

בלתי תקון להכשר מעניין אהנד להיות עזמדים כמשל אין כוונת אף.

ה"ש ביסר י טי:

ביסר ערף על הלאר התחוני אצרכ אולי ערמוס ההליכס.

השימושו קבצים ע" צנר של רבץ הונץ שו ולט נטו תקרה!

העליונה אנצין פסול בלתי תקון - מתקאה בלתי תקנה!

מאגני הרימד יוצע גוון או איך אפסוע ולט נטו תקרה!

30.12.10

שיעור מס 2. בג. פסד סל ינתק-ת-3, מכויס ויסמן, אלתר.

חזרה חרף של אגוס...

אמצע פסוים קיצוניים ולו קיצוניים.
השפס קדמי מוחק את האמצע הפסוים 5 הקצורים:

4. שימוש במחוקה:

פסד יוני אגוס:
הקדמם פסס את החזיקו של יוני עקד כר שתוצאה עקד
אחוקה קתי הננה - אחר כקד מידי.

5. שימוש באמצע פירע. והשאה בלח- תוגים:

מקודר א הבכאט שמקטית אנשש במחורה אכר שהטו יוגר ע
הכבוטו לחסיון מפני הפלה עצמית.
הקדמול: הבכאט סדק של עץ מקים", נהו אמצע פירע שהטו פסול.
השאה - משפיעים עזו בקודר זכאג שהטו יפאל כלו שועתו דוקים.

פסד מועדיו:

נה קורה ראש מוטליד הודייה קאמצעיד פסוים?
השוד מנדה ונהא מוסר נוספ - שהודייה בשניה הקאופסיג ומרצון.
אין בקר כפי ארשפץ א פסול הודייה השניה.
הקדמול זכר אקדק קיום אח הודייה - הוסה היא נעמס באופן
חופסי ומרצון!

הקדמול - א אופסיג ומרצון, והשניה - אופסיג ומרצון.

ההודייה השניה - לא (פסול) (נהו אקדק והמשל מסוים אכר און לה אומר שהא לא
קדמול
הקדמול בקודר את הנסיבור א ב אמרה וסומרה.

"משפט ז'אקאר" - זהו אפקט
היבטים, תנו אלוהים?

גאון התוכחה של קראל ~~התורה~~

מי נשאל קראל התוכחה? - הרביעה!
עזרה אלוהית - מהם אכל ספק סביר. אם נותר ספק זה יופא
אזכרו של המשפט.

מבחינת ציונות, איך זה קורה בפועל?

הינני שהתקפה חזרה ארצות אורח חיים בתור כטויה, א
משפט ארצות אורח חיים ציונות / תקינות הטויה
אם תוא לא מתקן - הטויה תקינה.

אם הוא כן מתקן אקולוגיה של הטויה - המשפט צינן אהלים
הוא אקלים "משפט ז'אקאר" - משפט קראל בתור משפט ציונות.
המשפט "משפט ז'אקאר" - היבטים מכריע ישראל אמת:

הוא תודעה התור של המשפט קראל או אולי לאומי - אפשר ומתכן!
כאומה, המשפט שמסר את האומה מוח המשפט.
היבטים צינן אקולוגיה הוא המשפט אומות סוף סוף לו.
אם בסוף המשפט ז'אקאר עתיד להתחיל תקינה - הטויה
(מסר / היבטים!!)

אם תוא לא מקבל את התודעה כי הופא אומות סוף -
היבטים אלו טא. אסמך את המשפטים שלו א התושיית חוץ.
* הליך המשפט ז'אקאר - זה הליך צינן, וא לא אהרר
התודעה יד קמח המשפט אלא צינן אהרר הפין.

פסוק קיים

היבטים (הציון): פסוק - קראל תודעה כטויה אלו משפט ז'אקאר
אם שיתוף התקנות אהרר אים פסוק משפט ז'אקאר
אם לא התושייה!

התודעה והמשפט כי קנסים הציון אלו נרמה צוול אשמש קראל טו
קיום "משפט ז'אקאר", נפולמו אלו קופתה, ההתושייה אלו אפס!

משקל של ההודיה:

למחר שבוקר נכנסו אל הודיה החורף כהקאה וצאין אייחוס לה משקל.

בחיות משקלה של הודיה נעשית ע' שני תנאים - מקנה מזכרים:
(1) מקחן הפנימי:

מגיים המשקל העצמאי של ההודיה.
לאחר, מתייחס למק ההודיה וקוקה אל סימני הסמנה העוליים
מגכה, כגון: היגיון או חוסר היגיון, סימני או קולואל
של הפרוס קהודיה, סימני של שכל ישר, הם קניס אודס קר
קצר אהייגס אקרי. צולמו קאמון.

(2) מקחן חיצוני:

בזק אל ההודיה ע' סימני אמר שלוש חיצונים אהודיה.
אשר יש בה ע' מקחני השכל הישר, אהשליך אור אהמיגה ההודיה
אמצעה המקחן החיצוני מבוה = "קצר מה" !!

מה קוראים "קצר מה" ו"קצר מה"?

אל קול מקרה קוראים "קצר מה".

הודיה של הקצר מה נעזבה בהשש שמו ע' אל עזרה הנמשש
(מקאה נהימם, קייח לשש שבנאש אקח א עצמו מסיבה כלשהי)
קיבוציה של עקרה שהוא אינן אהמאי אה. או שלא אהמאי אה
באופן מלא.

לאחר, בקירש הקצר מה אהודיה שסמל מקחן הרטמון - הפנימי.

מהיחס בין 2 המקחים?

ישנה הפצה בין שני המקחים קאלפן קי:
כא שקט המשקל העצמי של ההודיה (המקחן הפנימי),
ק קול המשקל הנדרש אקצר מה" (המקחן החיצוני)

השופט עצמו אדא:

פסד סתור:

יש לערובו מתחייבת להניח לעצמך ראיה "סוף"
לאחר, כשהמשקל העצמי (מורט מלוד, התוספת הראייה אלוונט
גיהה "דבר מה" אך קרובה של "סוף".
אליהם - כשהמשקל העצמי קרוב מלוד, התוספת הראייה היה
"דבר מה" (מורט יותר).

אזכרה

אזכרה (אשר קרה - אין צורך תוספת ראיה!
הזיה (אשר מתוך קרה) - יש צורך תוספת ראיה מסתם "דבר מה".

אזכור של "דבר מה" מהתקנון.

ההודעה היא אך ורק כנגד המעשה:

קדומא: אל מוקה ואומר שב' גז רצח איגי.
צוה אימרה אמת. כפי להכשיי אל תודיית חוף ציין אג' 19-
מרבן ורופס. צוה אמת רצח.
מת' ביה"ש יכו לקבוע מעצמיה אל צע' הפלוגה של ב' ?
הא האמרה ציין אקוא קניד הרכיג של ע' ס' א.
אג' אימרה עפי הפסוקה.
צ' מנישים ע' ס' א כ' הוא ע' צ' !!! אל הוא ע' צ'.
נת קרא שחט סתור אל העדה שלו מקדמ' אפסר להכשר אל
ההודעה שלו.

צרכים אקדמיים גשויים מה צמיחה והגשויים של ע' (א) או (ב)
כפי להכשיי.

המשפ... הודיג תור של נאש:

"דוקטרינה הפסיקה הפסיקה"

השק!

נתקצ הפסד יששכרוב-

לזיכו של מחנן הקדאוג של אופשי מקצנו "עפ ם ב,

א/ כיוס הסדי נספ שקרוי - "דוקטרינה הפסיקה הפסיקה"

אשר נתקצ בשנה סמט בפסד יששכרוב:

נתו פסד הקדימי - אמלי אור הדוקטרינה הקדאוג.

הפסד:

הייגה הודיג תורו במלואו קשימוש כסמיס, נמפסו על גופו סמיס

אנל סמט, נמט הודנה בעוד 3 עקירוג סמיס אנל להס אלהו האיוג.

לרבי 3 עקירוג שהמ הודנה - אלו הודיג תורו אנל אנל האיוג.

ההודיג תורו שלו נקרה לא במלואו, לא נמע או צמר אהיוג

עם עוק, לא נמע או אעהה כפין, המ ~~ה~~ נקרה ממנו במנוד.

ביהמס לא פסל אר ההודיג מחכו ם בו אלא,

הוא פסל אר ההודיג מחכו הדוקטרינה.

הדוקטרינה הקדאוג: האיה שלא תושעה כפין - גפסל אר קדאוג

במשפס אקל אפניעה משמעותיג קנמר אהיך העון, ~~ה~~ בתכאיר

לא האויה ובמידה שאת עולה על הקדרש.

המשמעה: נמ אפסול האיה שאושרה עפ ם בו, עפ הדוקטרינה.

מה נקבל בין ם בו דוקטרינה?

* ם בו אפכ"כ: מען על שמוח קערי, האוסונמיה אהקור או אשק.

* הדוקטרינה: מעינס על צמר הנאש אהיך העון!

העץ אלה ישכרוב - העליון סדר שתקיר תורו והשיעניס העונמסידיס

שקאו בעקבות חייבו אשקה ממנשר קשאר קדאוג של האיוג

שהושבו שלא כפין.

האנעה הייגה - כיוס אהזו תורו, מהקתמ קנודג אוען גמישה יתר

במגוש קר: קמשיפר האומ, קמלמנה בעקירינול, העס על שמוס הדיקור

6.

אבל, יש להבין את צבוח אהרן נתון ועל "האברה" של ההוצא הפלוא.
יש אצבור:

הכל בסוף אסיקולו הקצת של ביהמ"ש אם אפשר ראיה שנתקחה שלא כדין
אם שנתקחה ראיה אך פגעה משמעותית בצבוח הנאשם אהרן נתון
שלא דהגאם אפסיותו התקדחה.

ביהמ"ש מכריע על אמונת מיעוט אלה -

1. אפ"ה ואומרת של אי החוקיות שהיא נכונה בהשגת הדין:
בשיקול דעת מתקדחת בעתותיו הפסולה של רשיון התקרה
ביהמ"ש צינן אקדוק:

- האם מקדחת ההפכה אמורה (שפועל קצביות) או לא.
- האם ההפכה נעשה במניע, במכונן או בגוף?
- האם יש נסיבות מקלות?

2. מיעוט ההשפעה של אמצע התקרה הפסול על הרציה שתושג:
ביהמ"ש צינן אקדוק:

האם היה באי החוקיות כדי לפגוע באמינות אומרת של הרציה/הודייה.
דמיון: נעם אהרן של ביהמ"ש, אלא צו ומצאו כמיצח של הנאשם.
האם כן, זה לא פגע באמינות הרציה. ביהמ"ש צינן אקדוק
האם אי החוקיות פגם באמינות הרציה או לא.

3. ביהמ"ש קוצק את התאם מן הדין והצדק והצדקה.
בכחיים קפסילג הרציה.

ביהמ"ש צינן אקדוק:

האם החחיר החירותי הנכון קפסילג הרציה, קרוב מן הדין
הרציה שגבחה מתן.

- בנקיים את מהות הקדחה בלתי נוסג: סמים או רצח אמשי
- בנקיים את מיקומו (האומרה)

צנחנים קצף המורעץ
אלה האורה - אף משהו פסול
הנאסו. מחתו זמול ג'
קטאל - פסד ישכרוב.

7.

קטאל פסד ישכרוב:

קציר צנים סמיך באופן עצמאי - לא ממש חמורה כמו רצח.
החוקר קצף אף הצנויה א קאנפ.
ובהמשך מוצא אנכין אפסול אף צה הודיע שאלו קו אלו היו סייג
טין קטר אפסול אף בהודיעה הודיעה שקר נמצאו הזוג.

תשובה:

הודיעה צנים אלקור אף:

ע"ב - אופשי ומכרונ.

קוקאיןת הפסול הפסוקה.

מספיק שההודיעה אהיה פסולה באמצע משאלה. כדי שהיא תפסל.

פסד יוני אלנף:

בהמשך פסל ראיה עבא ע"ב + מכוח הדוקארים

יוני הורשץ ברצח, היה צריך להעיד ומצאו אף גובלו קטאל העטוסר

משפחתו זרעה אף ההשקפה כי הודיעה נקרתו קאמנצין פסולא.

בהמשך - ציבה אותו מעקרו רצח.

* ע"ב ע"ב - הנקדקצם שהנכנסו אליו, גרבו קוויס טאדומיץ, יעצנו או

אפסראת קעז שאלו. צפא מחופשי ומכרונ.

* ע"ב הדוקארים - פסלו מכיוון שפסעו או הצנויה שמעקור או.

הודיעה חוף - קדור מפי השמועה.

נא השכנע, נא הקנה הכח והאזנה, ומידע והדרכה

המשפט הפולי:

יש להבדיל המשפט הפולי בין 2 נאיים :

1. נא השכנע -

הכלל הטו: המשפט הפולי, נא השכנע הוא על התקיעה

כאומר, התקיעה צניח והחיה או ענדור התקיעה (נפס + עוקרה) מעל אכל ספק סדיר.

אם קסוף המשפט עמר ספק סדיר - הנאשף יזכה

מכוח 34 כב (א) זמק התנשין.

הכצונאן אלא עפונאן השכנע מסל על התקיעה :

א. יחס הכחור פלא שויח קין המדים און מול באוצר, אלס מול חזק.

האמצעים של המדים עקוויס. ואם ממסיס אסונן אג'יס' הכחור.

ב. סתקציוג של המשפט הפולי.

כאן מקודר דדינ' נפשיה, אירח האקד שנסלף.

לשק מתייה תוכתה מעל ס אכל ספק סדיר.

התקיעה היא הראשונה שמבטאה חיוג אדיה"ש.

אג בדוקה נא השכנע בודקיה בסוף המשפט, דמסלר הכחור

הדין. בנדקיה גאג הראייה של התקיעה + הדין.

ככל: נא השכנע מוסל על כמפי התקיעה.

אילו יש אכנ:

ישנן 2 מקרים שקרה נא השכנע עוקר אנאשפ :

1. כאשר עומדג אכנור הנאשף הנה בתוקים אכר (מתוך) אפולא"פ.

2. כאשר אכנור אוקר הנאשף אכרה שדינ (אכרה מכוח הדין).

המקרה אסיג אמוק העונשין - די אנאש אצור ספק סקיר
אואף, במקרה שא תנה מחור אמוק העונשין, יש ארון סא היפוס.
יהיו מקרים בהם די אצור ספק סקיר ותפינה סננה פנסיקור
הענין של הנאש יהיה אהנכא אומן בנאל של מאצן הסמארויג
(צ.א.ס). נקדע קפסע רועק (משק-אתראט).

אקיי סיג - ע 34 ה אמוק העונשין קודע:
המשפט הסולי. מתפל אלא סיגייפ.

הקציה צייט אהנכא אט יסנמא פקדנה עמוק הענה כי אלא
מתקייפ הסיג. (הנה עצמיה, טרה, הקצה שאיכה נכ).

כוונה, הצקה שאין חתיה, שא אומצת אנאש נוס
אלא אפ כן - הנאש מקור אומא משמא.

קינע שמתאש טען אקיומו של סיג - ציינ אצור ספק סקיר זאקד!
(5-3.1).

קינע שהנאש מתור ספק סקיר קטא יש סיג -
הקציה צייט אהנכא על אלא ספק סקיר שהסיג אלא חא!
(זמש): הנאש טען שהטא היה קמצק של פסיטעה).

ע 34 כב (א) אמוק העונשין:

טמר, הנאש אמא אען טמיה שאי שפיר והסיג אא יוסר,
יחא הסיג!

המקריפ של סיגייפ - עציינ נאל הנשכנע א נכיה הקציה
כדי שטל השטע יקור אכרפי הנאש ציינ שיהיב מקדור
ה-2 מקריפ:

1. פנה במקריפ אכר פלייפ.
2. הצקה שקדון.

א. חרין ראשון:

תענה בתוקף אבר פליזא -

הנה שמצויה מחור לחוק העונשין.

ס"ל - מצויה בתוקף העונשין.

הנה - יש הנה מחור לחוק העונשין.

פס"ד נוצד:

עוסק בחוק אריות עין. ע"ז ז' אמה קודם - עדיה דשמוש דמיזע פניא
לחוק נ"ח עור יש תענה.

הפנה הדוע דע"ז. עליו להוכיח שהיה דם הצדקה אדיסוס בעסקה.
לנה הנה אבר פליזא - מצויה בחור לחוק העונשין.

השאלה שאלתה: מה הנכא שמואל על הנאשע שבאמה היה הצדקה
אדיסוס בעסקה? או שמו"ש להוכיח באמת ההסתברות
בעסקה אט מנעקת (צ"ז).

השפט השני:

עוד היה הפנה אבר פליזא - נוצד צ"ח להוכיח באמת ההסתברות (צ"ז)
ע"ז לחוק נ"ח עין, ועד אנה על חוסס המיזע, כפי אע"כ
ז"ל נאוג וקח אנה על משה"ש, ששהיה צדק סומי מיכץ.

דדירות אלטיג, המיזע מצויה בדיעו הכמס נלצדיג של הנאשע,
אנש רחא הפניש דגרה ואת קיימח הצדקה אה"ל עליו
נ"ל תמח לקוח (צ"ז) ולא ספק סקיר לקד.

נ"ל הוכח לקוח יתמח אנה הנאשע אה"תח מלצדיג שמוש
בעיני פניא!

היה"ש הע"ן - מרשף סוגו.

מאמיק בהנחם בתוקף אבר פליזא צה"מאנן הסתברות.

היה"ש יקצוק ע"פ הנסיבות -

ספק סקיר און מאנן הסתברות!

ציתרי כ"ל אסוח, תבין הגזמוליס
ד הכאו, נעים ד משכד התיער.

שיעור מס 22.

משפט פלילי

נא השכנע אבין נא הפאת הכאיה

נא השכנע:

מונת על פתמים התביעה, מניחה את נא השכנע ע"י ראיון
נא אספק סביר.

נא השכנע מוחל על התביעה אמט 2 מתקיים שכל השכנע

עובר אנאשם:

1. הנגה מחורף לתוק הפלילי.

(הנאשד יזכר והוכח ע"י מאגן ההסגרמיוזוג - ו15).

2. כאשר עומדת אופמת של הנאשם חזקה שמתוק

והוא נשא קטל אמירתה.

דקנא: אכר שבושד עומדת אופמת של הנאשם חזקה שמתוק -

2002 אמק העונשין - גזתת הסרסור

חזקה זאת קודקדג, תי ראשי קבר תי עז טישה ופא זנש

חזקה שהנא הסרסור סלה.

התביעה צריכה להגיש הוכחה שהנא תי אילה - הוד עמדו קנא השכנע

אין תפאשד יחודי בחזקה זאת?

הנא השכנע עובר אנאשם והנא זכר אמר את החזקה

בתיקת הסרסור של ו15 שהנא לא חד עז פזיסי.

מיצג התוכנה:

מיצג התוכנה שנאסף צ"כ אצמוז קה כאשר הוא נולד
בשם השכנוע הוא מאזן הסמכונז (51.1%) נש אצמח.
פ"אנאש אכ זכח טח המוש עליו חמיסה הנקרא חשפ
האצמח.

כשנ העקריס שחפ נש השכנוע עוקרי אלו

נש הקאח בט"י:

נש הט"י היא התוקה על קל פין אהכא אה רט"י
נש הקאח הט"י (המח כח) כוש הקיחה
כח פוש הקיחה - הקיחה זכיס לחוכח הוטווג אכאוכה
כחכ.

כאמח, כחור כוש הקיחה, כהנש לא כוח * אמה ימח
הט"י, לא מחדך אמהחן, וכל כוק אכ פיוח (חספרט"י)
המשחור של חוקר הט"י הוטול על הקיחה
הקאח רט"י יש כו משח רט"י אכאוכה כחכ לחוכח האשמה
השלה שבוהנש שטל כחור כוש הקיחה:

כהנח ו"חן ^{אמח} כחור הנחלווג, וכהנח שחנח אכן מלח
המשק רט"י, ומחכא חוספר רט"י כשהח נדח
האש יש ככותן של הט"י אכס ההשחה?

כשהנאש חושב שהקיחה לא עמדה בשם הקאח הט"י חט:
עכ ע על חוספר - חח

"אין להשיב אשמה" No Case to answer

כאמח, הקיחה לא קעמ לא עמדה כהכח נש הט"י

- אכ כהנש מחקל חחח - "אין להשיב אשמה":
כהנש חכה אהנאש!

- אכ כהנש חחה אהחח - "אין להשיב אשמה":

המשחחחן (הק"י נש) הקאח הט"י עוקר אשפ

פסד ויסמן:

בשפת קונכ: דנה בראיוג אכאורה"

מקורה בראיוג דאוג ובסיסיוג, משקלן איוג האונכ, ו
 (בראיוג אכא מאבדוג מערכן האסור, כפ אפ בראיוג בהקצה
 ק"מור ראיוג המאישור אכ בראיוג המפיעה או סיגוראטאוגן.
 קונמא: 3 קז הקצה שוואגכ דבניס שני, דיפמ"ש אכמכניך
 זכ, בהערה שחט נמג ~~ל~~ משקל מלגן - עדין פוסל ימל
 אקיוץ שהקצה עמקה בנכא הבאג הכטייה איוג הנכא עקרו
 אנאש (אג ת"י אקיוץ פכש הקנה - חטג ~~ל~~ אוקח סימג) =
 * מכיון שחט אהיוג שחט אכ ~~ל~~ מעדין אכ בראיוג חטג שדיפמ"ש
 מעדין אכא.

* אכ חטג אכ מעדין - זכ מהווה חצוק / סיוץ כטקדו
 גכמג בראיוג אה הקצה היו קאוג - עדין שחט יקדי.

בהקצה חטג אכא שמשל בנכא הבאג בראיוג!
בסול פכש בהקצה, הנאש נישן בנכא הבאג בראיוג

מ-2 סיקוג:

אכ. הנאש זכין אפרוק אכ בהשליח היסקכ שמהיוג אכאוג אכ
 בראיוג שהנכאוג ע" בהקצה.

כ. ע"ח אעמוק בנכא הפכעץ, זמקוז בו חטג נכא בנכא זכ.
 א'אש - חקנה שבדין - נכא הפכעץ מוכא עליו וכן חטג ת"י אהין
 כאיוג.

קנהד ארפעה שתייב אהכט ראיוג - הנאש אכ ת"י אהכט
 כאיוג

נכא הפכעץ - ממיז מוכא אה בהקצה!
 נכא הבאג (כאיוג) זכ לנה שמשל, בהקצה קודם, אכ חטג
 עמקה בנכא - הנאש ימל אנה פכש בנכא.

מידת ההכחה:

התקיעה צריכה להוכח את יסודות הפקידה במידת ההסתברות של
מעל לכל ספק סביר.

מה נכ"מף אל ספק סביר?!

מקובל המידה לבד של הסתברות הנקרא קונסואר ס"ר, אין מקובל קונסואר מולטא
כאומר, מקובל האפשרות מעשיה המתקבלת אל הפזע ויש לה
אמץ בתומך הטויו.

להקדו מהפזרות קלאו ביס, אפשרויו מאורכיו.

מבחן קיום הספק הסביר תל:

מבחן נסיון החיים ~~ה~~ השכל הישר.

ספק לבדו לא מספיק בהתשכל זה, צריך שיעיד ספק סביר!
כאומר, צריך להיות ספק, יש או אמצע בתומך הטויו (סביר).

פסד אל יצחק:

עשה הקדו בין ספק אל ספק סביר.

מאות דרכים שק-5 לבנות קוקר נמה צעירים מצרו לקימה
רכב ששייר אל יצחק - הנאש. הרכב סטה ופנץ קצמוד.

4 הרעיוס והיתוד שניצל זה הנאש.

הפרקטיסאר הקיש נא נכד סל יצחק, בהתנה. (נמצא קטא הנפץ)

כאשר הניצה המשטרה - הנאש נמצא בתושב אל הנפץ וקווי שלו מוסה ימים.
הרכב פנץ קצמוד עצר ימין. אמן קווי שלו מוסה.

בתחני סאן. - לא נהגת. הנאש סאן שהמ ער קצימה.

הנאש צריך איזור ספק סביר - 5/4 י. (הליכ פאלין)

מתחני: מנכה אותו. הנאש יצה ספק סביר!!!

קנעף הוא איקד אל ההתנה וכשהמ ~~מ~~ מתעורר תמא אומר "מא אונ

נפתי" - וקיהמ נמן אכה משתל.

עליון - מושץ סמתו.

תקרת המשל הפל

3 תקרת המשל הפל -

תקרת משל כאלמצי הנכח, אהובת יסוד ראוני. אוממה

ע"י זה שמוכתי עוקדור מסויחור, מנצי"ח בסיס למסקנה

כאלו יסוד ראוני. ק"פ.

החזקה הטל מסקנ) העת"ח. מעוקדור היסוד

ק"מא: הצקת הסכסחור - טנא חוכתיס אור העוקדור של החזקה

מתיק קעה"ס מסוק מסקנ) שהטל הסכסור שלב, לתוכי א+ק

שמוכותן $א+ק = ז$.

1. חזקה שקעוקדה.

2. הצקה שבדין.

3. חזקה גאוכה.

מנה משתל אשופת סאון באופיה של החזקה כאמצע הנכח

כאלו מבצנת מסקנת העת"כור ממסכר עוקדור מסויחור

המוכחור קאיור און ק"סיון הח"פ" שאלו סאון הנכחה.

ההקבל בינהם -

חזקה שקעוקדה + הצקה שבדין - ניגעה אסמיה.

חזקה גאוכה - לא ניתן אסמור אומה. - אפלו טמ העבטאור שניה

איך סתריס אומה?

1. חזקה שקעוקדה - די אנוש לעור ספק סדיר (40).

2. חזקה שבדין - נאוש צניק אסמור אור החזקה קאמון הסכסחור (150).

8

1. חזקה שקאקדה :

היא חזקה שנתה הראי' מקומו קניסיון התי"פ
ע"פ נסיון התי"פ מתתי"ב מסקנ' מסויימ' ממס' עוקד' (מנ')
הפכה אותה מסקנ' מנתה של ההל' הפסוקה החוצ'ה וקוצ'ה
אותה לחזקה שקאקדה.

מעמדה הראי' - קדוץ הפסיקה.
המשק' הראי' של חזקה שקאקדה :
היא פסי' כמשק'ה של ראי' (ס' קריג.
כומר, כי בהקומ' ספק סביר ע"ה אה"א 9 מאתיצ'ה.

מערכת ראיו' היוצרת חזקה שקאקדה ימ"ה אש"ה יסוד אה"ע
(א"פ א"פ ה"א :

אלא הופכה ולא למחזרה, והיא מווי"ש א"ה קיפ"ש מעקר אספק סדיר
אח"כ ה"א"פ.

ב"מ"א: "החזקה סרסרת" - ב"ע"ה ה"א"ש" א"ה עז"ה ספק סדיר שה"ה
לא ע"ה ה"נ"ה - נ"מ אה"ש" ע"ה החזקה!

ב"מ"א חזקה שקאקדה :

1. "חזקה הכונ" - חזקה שא"ה ה"מ"ן א"ב"א ה"א"י"ה של מע"ה
2. "חזקה המוקד" - א"ה מוכי"ה שה"ה היה מוקד, חזקה ש"ה יוקד
מהמ"ה"ס סדיר כמ"ה ה"י"ה של טוקד סדיר ב"מ"ה ה"ס"ה.
3. "חזקה תכונה" - מ"ה ר"ה קיפ"ש א"ה ע"ה ש"ה ש"ה ר"ה
ז"ה ס"ה א"ה ז"ה, מעוקד קני"ה ה"כ"ה א"ה א"ה יוקד
כי ה"כ"ה ה"פ"ה ב"ה"ה - ז"ה, א"ה"ה א"ה"ה.
(פ"ה ק"ה)

ב"מ"א: ה"פ"ה א"ה, נ"ה א"ה, כ"ה ס"ה ה"ה"ה ח"ה א"ה
א"ה ה"ה"ה - א"ה"ה א"ה מ"ה של חזקה א"ה"ה
ק"ה"ה ה"ה"ה ע"ה, א"ה"ה ש"ה (ה"ה"ה א"ה"ה ש"ה"ה א"ה"ה).

גזקה שקדשה - די אנוש אצור ספק סקיר!!!

4. "חוקת הנוכח המסכת" נכתב של אדם קצרה של הקדמה

קצה משפטי קצרה של המצפץ. אין נוסח סמית.

אמר על אומר נא עי' אצור ספק סקיר.

קר' פונ'

ביהמ"ש קוצץ "חוקת שקדשה" אפי' כושי ק"מ: ~~לפי~~

צורת הנוכח אקסן מתח אפי' 14 - חוקת שקדשה היא

שאם הורה מצפץ בו מעשים מנונים, אפי' הכי שהק"א נמצא קמצץ

"הנושאר המעשה" ואל' הנאום אומר חוקת אפי' אפי' אצור

ספק סקיר.

2. תורת לבדין

תורה שנתקף ע' החוקק.

ניתנה אסמכתא ומעקרה את נא הפכטעץ אל הנאש ואליו

אסמכתא התורה קאמיצה קאמאן הסתקרויג (15).

טאון הסתקרויג:

קענעט צבין איהז משנעך שפנצטאט אתה מצנח סותר את האויג

שן התקיעה! צנו נא יותר נכד!

קאמאל אמתק שדצין:

א. "תורה פכסח" - ע ספ אנה פאנשין

ב. "תורה פנישטאין" - ע 177 אמת פאנשין

ג. שפיה נשי. הוא התורה נשו כן עיד לא פניט אומר. 15 ו

נהניגד אקירד הפנמוה.

ד. "תורה נשימוש, האמתק קספ לא אשימוש עצמי" -

ע 13(3) אפ פסמיס הסוכניס

ה. שבתוק קספ מסוכ פנמוה פשוה א מה שמי קמוספת, אמתק

שבתוק קספ לא אצרכי עצמי ואליו פראויג אסור.

ו. פנמוש: בתוק אומר 13 ע אדוק עצמי - צפנתאסור, אמתק נתי

נה אסור ואל זה ספ פנמוש - אסור!!!

ז. "משפטיס אסורי" -

ע 13 אמת פאנשין

(שע אקד שפנמיס או שמוס פמשכרה מנחה - הוא מנפה, הוא אספ)

ח. תורה אומר - כל מי שמתבא קנזיע, השמף קמשק אסור

י. שרופ אסור - צבין אמת 15!

3. מצקה גלוסה :

מצקה גלוסה נמרת אסתיחה ועם בעתחוקק :
יש אדזיפה אן פני המציאות.

פנקמאור מצקה גלוסה :

1. ם 57 ג אפ הבינוג-

אנדזיך אהנכא דין ישראל - מצקה האו שפדין התפרסם אונ
מצקה שאדא מקצ לקיומו!

2. ם 55 ד אהוק שירוג פיסחון-

בו שפורסם אפי חוק שירוג פיסחון (אנקמא-בוזים) מצקה
שאדא קבל אור בו פיוס בינא שאמחר!

פגל :

גמ מצקה - תבועה בחוק .

איך יוקצא שחזקה האו אן גלוסה ?

כחוק כספיק - "לא עוזק אנו הוכח אמר"

11.1.11 בנאקרוס, תריב, א/ג (שטר בינוע ומעשי קומי) שטר מס 24.

על השכנוע, נא הקטג הנאיה ותידיה הדיכיה בטפס האזרת!
גד קמפס האזרת יש לעשו הבתים :

* על השכנוע:

מפסא אר החוקה הדיכיה הנאיה על קל דין בין אר צה אוקר או נקע אהוכח אר אמו לפי יקו. אי אטידיה קנא השכנוע אוקר אדתיג האעניג. תקיעה מי ניש קנא השכנוע נעמ א קיסוס של 2 כל אר מרבי. א. "המוצא מתקו עליו הנאיה" ימ א שיהיה הדיכ / תדיכ, הנל אר בענין ק. דין האזיר הולכ סחר הדין הדיח הדיחתי. הן אהוכח יסודיג התקיעה והן אהוכח יסודיג יהלג!

א. "המוצא מתקו עליו הנאיה"

כל צה אומר שהנא מוא א מ שמוצא מתקו, אן המוצא
* הנא צי שנושו קנא השכנוע ארבי כל יסודיגה העוקדיתי א של יסודיג התקיעה שו.

* הנאקע נושו קנא השכנוע ארבי כל יסודיגה העוקדיתי א של יסודיג הנקע שו.

(במפס הנא) - אמע 2 תדיג - נא השכנוע מוא קע אר התקיעה!
קנא הנאיה הנאיה - אוקר!

קבלוג אדתי - נא השכנוע מתדיג קהמא אדתי
2 הנאוימ !!!

כל צד שמוצא ארבי מפסא - ציכר ארבי מוא קיסוס ארבי חוקי.

ב. דיני הסיווג הולכי ארבע רגליים:

על ארבע רגליים אנו צריכים לפתח אמצעי הטהרה -
 - על ארבע רגליים הוסדר הערכים את אור הרגליים של
 - ומה הן הפקדות המתקנה ע"א ק"מ.
 זמן אחרים "דיני הסיווג הולכי ארבע רגליים הטהרה".
 יש לקבוע אילו יסודות מקימו את ארבע רגליים הטהרה
 בקטגוריה השלישית ארבע רגליים. ה' ארבע רגליים, ה' הנא הטהרה ארבע
 ארבע רגליים - ה' הטהרה. יש לקבוע ארבע רגליים הטהרה,
 בקטגוריה הנה ה' הטהרה - (חוקר צהרונ, הפר, ע"א)
 כן כאשר הטהרה יוכיח - ביה"ט יוכל לפסק שהטהרה ארבע רגליים.
 כאשר יש ארבע רגליים ארבע רגליים הטהרה - ה' צריכים ארבע רגליים
 ארבע רגליים: ארבע רגליים ארבע רגליים (ה' ארבע רגליים ארבע רגליים)
 ה' ארבע רגליים ארבע רגליים, פתחים ארבע רגליים הטהרה הטהרה
 ארבע רגליים הטהרה ארבע רגליים ארבע רגליים הטהרה / הטהרה.

א. דיני הטהרה:

1. "הוצאה ונדחה" - ארבע רגליים הטהרה הטהרה ארבע רגליים
 הטהרה או ככה הטהרה, ארבע רגליים ארבע רגליים הטהרה
 הטהרה הטהרה, ארבע רגליים הטהרה ארבע רגליים הטהרה.
 כאשר הטהרה הטהרה הטהרה, ארבע רגליים הטהרה.
 2. "ארבע רגליים" - ארבע רגליים הטהרה הטהרה.

כאשר הטהרה הטהרה ארבע רגליים הטהרה הטהרה.
 הטהרה ארבע רגליים ארבע רגליים הטהרה ארבע רגליים ארבע רגליים
 הטהרה - הטהרה ארבע רגליים ארבע רגליים הטהרה הטהרה.
 ארבע רגליים הטהרה.

א. דיני הטהרה/הטהרה:

1. הטהרה.

חמשת הקצבים לא יניחו את הפסח:

השאלה איך צד הכיח אור נא הפסח היום איו, נחנה

בתום הדיון כולו!!!

ביתנו משיב אשאלה א סתך 16 הכאיוג שבוטאו אפניו.

לומר,

בפ"ו - ביתנו בודק אם התקצב אענה בנא הכאיוג, אתנא הכא הכאיוג

במח"ו - בב בתום הדיון (התקצב ואתה מן התנאים)

ביתנו בודק את נא הכאיוג.

2. נאם הקטל הראייה:

אוקר הראייה - הוא החוקה והקאן ראיון, משמעה לרבי
נשא קנא השכנע שניה דמשמעותה אהיני של הוייה

א. תוקר הראייה מוסל על המוקץ

כשרי המוקץ נלא קנא השכנע, משמעותה של מוקר הראייה:
הוא הקטל ראיון הפרושם אהנחג כל יסודת העקומים של
עילת הרביעה, העדה הדחשה לקיסוס פסד אננוגו.
משכך הקדמים המוקץ העל הראשון הנלאו קנא צה ולט הוא
פועל אל הקיון.

אם יש מתרים שהנמקץ מנדה בכל העוקדור הדחשים אוקמח
עילת הרביעה - המוקץ אן נלאו קנא הקטל הראייה
(הנא עוקר אל התקץ

אם הנמקץ מודה במלך מה עקדור -

המוקץ נלאו קנא הקטל הראייה + נא השכנע בעוקדור השעית במחוקר.

בהליך הפלילי -

הרביעה יוקטל ידי מוקר כשרי הוא מבטלה ראיון אנאורה
אהנחג האשמה.

אם אאשמה כן הנשם יאען - אין אהשד אנשמה

אם הרביעה זמרה במוקר הראייה - קדורה בתם פ פוש

הרביעה, קיהנל יקדוק אם הרביעה הקטל קנא הקטל הראייה
(ולא נא השכנע).

בהליך האזרחי -

אין אנה של אין אהשד אנשמה.

קבולה אם הודקא ראיון מספיקות (במה בין בתום הקיון טול

נדה ונקדור על סמך כלו הראיון, מהימנה ומשקל.

אם קדורה מסור הקיון העל אחד אמקום של שמהיזה אל עמש

קנא הקטל הראייה - יקרה אם הרביעה

3. מיקום ההוכחה

מיקום ההוכחה בה ת"יב אומוד קל דין אשר עליו מוטל נטל השכנוע
הוא תוכנה קמידיה של הסייג טיוון והסגרתו:
עליו להוכיח שגרסמו סביבה יותר ומתקבלת יותר על הצדג.
(נמו אומי - כי נדרש נק הרמה נטל הוכחה של 511.
בינה"ש בוקק - מי שנטע סוג יותר (המוקץ / הנתקץ).
בדין האצרות - אומדקסוילס בין גוקץ אנתקץ.
על שניה מוטל מיקום תוכנה של 511.
כד כשעולה וקנה - יש להנכיח במיקום הוכחה של 511.

קנה שהטל לא חלטה:

"יואוסמעה פלוי בהלין אורח"

הפסד ציקרי:

השופט בקר (מחוק) - בהישגר הטוצמי נהנה קנסיקו ממודור

מיקום הוכחה 3, התצויה בין מיקום ההוכחה האורחית לבין

מקום ההוכחה הפלואי, כאומר, מיקום הוכחה מוקד מוקד

שוכח אטנוי "מיקום הנייח" (בין 70 - 80 א. מיקום הוכחה).

מה צי יקרה עם השופט בקר - קשני מצקים:

א. כאשר נעו פקעה האוצמי מייחס אנתקץ משכה יש קומסמ

עקרה פלואי (לשון הוק, אורח, הסעיה)

ב. טשר הוקק מוציא לתוכיט טור גקיעו העיקרי,

ובהקדק משה טזנת קנה התייסטר אוקץ עקרה פלואי וטא

שמייסוס אויה קינץ עקיעת כצנתר הטטלוו עלי סיקגמה ויש קלון

הפסד ציקרי -

ציקרי הקץ טא הקור הקסומ. העסק שול נפלה ורטש ענק

לא קסוח" סירקה אכצו, לציקרי הניש לקיעה ית דכה,

הקרה התגועה קסעם - שציקרי קייט טור כפכיצ ופיקרה

הקרה "מסה או עקירה פלואי, הונטה פלואי, אלט עליה

7.

להוכיח שאם $\mathcal{A}$ היא משפחה סגורה תחת אינטרקציה,
המשפחה $\mathcal{A}^*$ היא גם משפחה סגורה תחת אינטרקציה.

אם $\mathcal{A}$ היא משפחה סגורה תחת אינטרקציה,
יש מקרים שבהם $\mathcal{A}^*$ אינו סגור תחת אינטרקציה, אך יש להוכיח
שאם $\mathcal{A}$ היא משפחה סגורה תחת אינטרקציה, אז $\mathcal{A}^*$ היא גם משפחה סגורה תחת אינטרקציה.

כאשר נסיבתי

אנתי + אלי

קנמא:

מפס רצח. העודדה שסענפ הנכתב היא צהור הרוצח
יש "ענין" ישרה א ר שנאב ש-ע בקב אר פ, ואיה שמובתה
עודדה ששניה דמחוקת.

נניא שר לא רואה ש-ע דקר אלא, ע ינא א פ סבן א פ
ו-ר ויה גונתו ורואה ורפה.

ר און שמה אר ש ינא קסערה וראב סבן + גופה.
האם קיהתש ינא אהרשך א סמך נה? אר שמאן?
הסגורא שמאן ינא אאון נמה סענת:
* שמאן נאא אר הסבן ורפ.

* ר הנאבקה.

הנאיה הנאור א מוכתה עודדה הפניה דמחוקת. (מיהו הרוצח !!)
צויה ואיה עקפה שמוכה אסיבה - וקיהתש ינא אקא מסתם
ע א אורה אסיבה.

האיה אסיבה -

היא ואיה שגם הינאון והפסל הישר נאן אאור טניה א קשר
שר וק שמאן א בנאש א אבינא פדקה.
בקתה מסתם סבירה אפשר יתיצה (סעך קיים)
האיה אסיבה נבא א מהאיה ישרה קטר:

אין הא מכתה דמישין עודדה הפניה דמחוקת אלא,
הא מכתה קווחה א אסיבה שא היה נאן אהסיק קווחה א עודדה
האיה הנכתה.

האם אפשר אהרשך א סמך ואיה אסיבה?

האיה צניח אסג אר א הוור האתרו !!

(אא הוורקה, אא נאא אר בסבן, אא עקב באאין ור)
אא קיהתש ינא אהרשך א סמך מהאיה הנאסיבה !!
הא נאשר ויה מסתם יתיצה שפולה מהאיה הנאסיבה -
קיהתש ירשך !! אא יש סבן סבן - אונת אהרשך.

1.

* מנע - זוהי האייה נסיבטיה נכח

כזה שרפא את היינוק !!

בספא - כי הוואיג הנסיבטיה קמקכר מוקיף אמסני

ויצב שפושט הוא זה שרצח את העוהה!

תוציא חורף של תוספת

ע 19, 11 אפקר

1. ס'טאנציה: טאסר (טאסר אולב) אונטן בעקניש (טאליס אונטן אט) טוטא מורח

אעקירט שטאטאט אן

אט טוטא מורח בעקירט:

ביהטש עכרע אט דינו, יש ס'טעניש אענש טונרטיס אט דינו.
(טאין צונר קראטי), אטין צונר קאוספא טאליטיג.

2. ס'טאנציה: הנאטש מורח במטרה שדינע עקירט:

אטא - ביהטש טוטא כפא קכר!

נעט, רעטי אפניש אט תוציא טאליטא טאן במטרה.

ע 11 - מוטב!

ע 19 - מוטב, אט ענד יהודייה נימט קרען (קאופטיאט).

תוציא חורף של נאטש מוטב אטאלי. ביהטש עקרא מפי השמועה!
נדי אקדוץ מ'טאליס אטאט אטיגור העדו, ביהטש יטא אהכרע
אט דינו עקרא תוציא חורף בק נאטש יש אטפא טאליטיג,
מטון "דבר מה" - (צעה מוספא טאליטיג פ'טיקטיג).

מה פאט הודייה / תוצאה?

דיטאט - אומצ'ה קטב מרטיבה אפי:

הודייה טוטא אט אטמרה שיש בהכדי אהפאל אט ה'טאט

בעקירט ה'טאטאט אן.

נאטש מורח בעקירט מ'טאליטה תוצייה!

נתון אצקרא ע' הודייה טאטש טוטא קאטא קאטא אט כ'טאט

אט קאטא טאליטא (ט'טעניש, מ'טאטו, ה'טאקטור קאטא ע'טאט).

אילוף
אין גורל!

ע"ס 10 ג - קבלת אומרה בהסכמתה:

ע"ס זה מאפשר לקיים בהסכמת אומרת חורף של ע"ס, שלא התייצב לדיון
הספיקי קביתתם.

נאור בתאילת שזכ האומרה איתנו שני קטלונת.

ובנאילת מיוצב ע"ס ~~אז~~ ע"ס באומרת דיון קוטעית אלאומרת ה"א!

מפתח האומרה -

ככל אומרה, גאלי קשור הרכיב וכו'.

כל משפט בלי מניש אומרו ע"ס 10 ב.

הצ"כ אלו עצומה לא מהומה!

קוטעית: שטר שפיץ אורוץ אך נשאר בניצח, אומרת לא ראוונטיא

ואת אז צנר אהבאל אהיז, מספיק עצמת בכתב!

ע"ס 10 ג -

הע"ס לא התייצב, לא עקב אמצע בסוף, אלא - עקב הסכמת הצדדים.

ע"ס 10 ג - שמירת דינים:

ע"ס זה אומרת -

קוטעית: אישה לא יבנה אהיז אומרת קערה קעירת גניבה!

אם האישה עצמה באישה שפאלה גנב, עדיין לא נתן לקיים את

אומרת מכות ע"ס א!

לומרת, ע"ס א לא יבנה אהיז באישה שלא קפאלה עקב ע"ס אומרת,

או: לא יבנה אהיז באישה ששברה אפי פין אומרת!